

Madáretető

Cinkék, cinegék, feketerigók,
megosztom veletek e fél cipót,
megosztom az én olyan-amilyen
éneken-szerzett kenyerelem.

Csettegess, rigóm, járd a kerteket,
jöjjetek, csókák, varjak, verebek:
vendégül látok minden itt maradt,
velünk telelő madarat.

Terítve már patyolat abroszom,
kenyeremet elétek morzsolom.
Nem várok érte, nem kell félnetek,
ordas télben ujjongó éneket.

Ha majd tavasz lesz, és én hallgatok,
akkor zendüljön a ti hangotok,
hírel hirdetve, hogy az emberek
télien se voltak embertelenek.

(Kányádi Sándor)

Kellemes karácsonyt és békés, boldog új esztendőt!

Mikulásvárás az óvodában

A Kónyi Tündér-tavi Óvoda életében nagyon fontosak az ünnepek, a hagyományok ápolása. Mindkettő erősíti az összetartozás érzését és a közösségi életet, ami óvodás korban nagy jelentőséggel bír.

Nagy örömmel készültek a gyerekek a Mikulásvárásra, szorgosan vettek részt a készülődésben.

December 6-án nagy izgalom volt látható a gyerekeken, vajon mikor jön el a Mikulás?

Minden csoport énekekkel, versekkel és rajzokkal készült a Mikulás köszöntésére. Az örömmel tanult dalaikat, mondókáikat közösen mondták el, de voltak bátrabb gyerekek, akik önállóan is énekeltek. Hetekkel előre készülődtünk, hogy örömet szerezhessünk a Mikulásnak. Amikor megérkezett, székre ültettük, hisz hosszú utat tett meg hozzánk. A Mikulás minden gyermeket megajándékozott, puttönyából előkerültek a csomagok. A csillogó szempárokból ítélve nagy élményben volt részük a gyerekeknek.

A hosszú előkészület a délelőttöt vagy akár az egész napot átszövi. Napokkal előtte megteremtjük a hangulatot, szorgalmasan színezik, festik a Mikulás csizmáját, mikulást hajtogatunk, ragasztunk.

A falújság, folyosó, csoportszoba díszítésével (mely egységes óvodánkban) is megteremtjük az ünnepi hangulatot a gyerekek rajzaival, alkotásaival, égőkkel, mikulás díszekkel. A kollégák együttes segítő és önzetlen munkája segíti az ünnep hangulatának gazdagabbá tételét. Óvodánkban az idei évben bábszínházzal is próbáltunk már örömet szereznünk a gyerekeknek a Mikulásváráshoz.

Ságiné Horváth Annamária intézményvezető

Kónyi Kisbíró – Kónyi Község Önkormányzatának kiadványa. **Szerkesztők:** Aller Imre, dr. Boros István, Csikai Gábor, Szabó Józsefné. **Fotók:** Önkormányzati archívum, Bertalan János, Tárkányiné Tóth Hajnalka. Címlap fotó: Enzsöly Imréné, Domnanics Ákos. **Felelős szerkesztő:** Dr. Boros István. **Felelős kiadó:** Aller Imre polgármester. **Készült:** a PALATIA Nyomda és Kiadó nyomdájában. **Felelős vezető:** Radek József igazgató.

Gondolatok: Karácsonyi kaleidoszkóp

Karácsony a béke, a szeretet, a Megváltó születésének napja, a kereszténység nagy ünnepe, amikor a hívő emberek Jézus Krisztus születésére emlékeznek. A béke és szeretet karácsonyát idézzük meg a költészet erejével, mert hiszem, hogy a karácsony békéjét, szeretetét, s Jézus születését hirdető versek, bölcs gondolatok meghitté teszik mindannyiunk karácsonyát. Olvassuk őket!

„Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!
Három király mi vagyunk.

Lángos csillag állt felettünk,
gyalog jöttünk, mert siettünk,
kis juhocska mondta - biztos
itt lakik a Jézus Krisztus.”

(József Attila: Betlehemi királyok)

„Ma tán a béke ünnepelne,
A Messiásnak volna napja,
Ma mennyé kén' a földnek válni,
Hogy megváltóját befogadja.
Ma úgy kén', hogy egymást öleljék
Szívükre mind az emberek -
De nincs itt hála, nincs itt béke:
Beteg a világ, nagy beteg...”

(Ady Endre: Karácsony)

Idézetek karácsonyra a szeretetről:

„A szeretet megöli a félelmet, elűzi, ellehetetleníti, esélyt sem ad neki, hogy éljen. Az igazi szeretet csodákra képes (...) Hegeket gyógyít be, mert egyetlen mosoly, egy ölelés, egy őszinte tekintet erre képes. Elfeledtetni mindent, ami történt. Mindent, ami fájt.”

(Oravecz Nóra)

„A szeretetnek melege van a természet hidegében – és világossága van az élet sötétségeiben; és a szeretetnek ajkai vannak, amik mosolyognak velünk az örömben – és lecsókolják a könnyeinket a fájdalomban.”

(Gárdonyi Géza)

„Az igazi szeretet,
mint a napsütés
magát senkitől sem sajnálja,
magát senkinek sem kínálja.
Akinek kell, azé;
barát, ellenség: neki mindegy,
nincs érdeke
és nem csábítja semmi se.”

(Weöres Sándor)

Költőink karácsonya...

– versrészletek –

Költőink megható verseiben sokszor szerepel a karácsony.

Gyönyörű szavakkal adják vissza, a karácsony hangulatát, szépségét.

„Ahány csengő: csendüljön,
ahány gyerek: örüljön,
ahány gyertya: mind égjen,
karácsonyi szépségben.”

(Csanádi Imre)

„Hallom már, angyal szárnya lebben,
Szívem, mint régen, meg-megrebben,
Itt vagy közel!

Itt vagy közel, óh, szép karácsony,
Rajtad csüng lelkem, semmi másom,
Jövel, jövel!”

(Benedek Elek)

„Betlehemi csillag
Szélid fénye mellett
Ma az égen és a földön
Angyalok lebegnek.
Isten hírvivői
Könnyezve dalolnak
Békességet, boldogságot
Földi vándoroknak.”

(Juhász Gyula)

Karácsonyi versek gyerekeknek:

„Csingilingi, szól a csengő,
gyertek, fiúk, lányok!
Föl van gyűjtva, meg van rakva
A karácsonyfátok.”

(Benedek Elek)

„Karácsonyra
kalácsot is sütnek,
nincsen ennél
izgalmasabb ünnep!
Ajándékot
én is készítettem,
amíg készült,
majdnem tündér lettem.”

(Fésüs Éva)

Vicces karácsony:

A karácsony nemcsak a megható pillanatokról szól, karácsonykor számtalan vicc is elhangzik a meghitt, vagy a már pityókás ünnepi állapotok között, bölcs tanácsokat, vagy talán elmés kritikát-önkritikát megfogalmazva:

„Miért van az, hogy minél drágább egy játék, annál valószínűbb, hogy a gyerek a dobozával akar inkább játszani?”

(Gene Perret)

„Imádom a karácsonyt! Rengeteg csodálatos ajándékot kapok, és alig várom, hogy elcserélhessem őket!”

(Jerry Seinfeld)

„A karácsonyi vacsora olyan, mint a főiskolai vizsga: nagy várakozásokkal kezdődik, és könnyen kudarcba fullad.”

Ahogy közeledik a karácsony napja, az embert egyre jobban magával ragadja az ünnepi hangulat. Fűszeres forralt bor és mézeskalács illata lengi be a mindennapokat, amikor a családi este megszervezése és az ajándékvásárlás szinte az összes pihenőidőt elveszi. Amikor azonban az ajándékok már csak a csomagolópapírra várnak, a tele tepsik pedig a sütőbe kerülnek, jólesik egy percre hátradőlni egy pohár tojáslikőr társaságában, és elfeledkezni az elmúlt hetek rohanásáról. Felüdülésre, olvasásra szánjuk a karácsonyi verseket és a Kisbíró decemberi számát.

Szerkesztőtársaim nevében, lapuk minden olvasójának békés boldog karácsonyi ünnepeket kívánok.

Dr. Boros István, felelős szerkesztő

Az Önkormányzat életéből

Aller Imre, községünk polgármestere számolt be lapunknak az Önkormányzattal kapcsolatos legfrissebb információkról:

Idén is sok nehézséggel kellett megküzdnie Önkormányzatunknak, ám az eredmények tükrében mégis azt mondhatom, hogy küzdelmes, nehéz, de jó évünk volt. Intézményeink üzemeltetése állandó, mindennapi feladatot jelent. Ezzel kapcsolatban el kell mondanom, hogy az általunk tavaly, az energiaválságban bevezetett takarékosági intézkedések hatékonyak bizonyultak, és az elszállt energiaárak ellenére minden számlát ki tudtunk fizetni. Különösen figyeltünk idén is közterületeink rendben tartására. Kóny hatalmas zöldterületei ugyancsak folyamatosan munkát adnak, de ezek jó állapota hozzájárul mindannyiunk közérzetének javításához. A szociális területen komoly támogatásban tudtuk részesíteni a helyieket, minden helyi iskolás beiskolázási támogatást kapott. Ahogyan az elmúlt évtizedekben mindig, úgy idén is Bursa Hungarica ösztöndíjban részesítettük a felsőfokú tanulmányokat folytató pályázókat. A szociális tűzifa program is elérhető volt településünkön, 57 m³ fa kiosztására volt lehetőségünk. Ezek azok a nagyobb összegek, amelyeket ezen a területen elköltöttünk. Az újszülöttek családjainak pedig születési támogatást juttatunk.

Kóny életét megkeserítette a **sértéstelepről** az egész települést elárasztó szaghatás évtizedes problémája, amiben idén komoly előrelépést sikerült elérni. Talán Önöknek is feltűnt, hogy ez a nyár eltelt anélkül, hogy szenvednünk kellett volna a bűztől, és nagyon úgy tűnik, hogy ez a tény összefüggésben áll az általunk indított jogi eljárással. Itt szeretném megköszönni mindenkinek, aki részt vett ebben a mindannyiunk érdekében végzett munkában. Először is azoknak,

akik aláírták a tiltakozó íveket, különösen pedig azoknak, akik a gyűjtésben is segítettek. Valamint külön köszönöm Nagyné Hadvári Évának, Czigle Jánosnénak és Kollár Jánosnak, hogy felpresként velem együtt vállalták a jogi eljárást és az azzal járó feladatokat. A peres eljárást tavaly novemberben indítottuk meg, az első tárgyalás pedig idén májusban zajlott le. A legutóbbi, idén novemberi tárgyaláson a per bírói egyezséggel zárult, mely 2023. november 23. napján

jogerőssé és végrehajthatóvá is vált. A bírói egyezség lényege, hogy az idei nyáron folytatott gyakorlatnak megfelelően „*alperes vállalja, hogy az egyezséget jóváhagyó végzés jogerőre emelkedését követően a Kóny 0132/2 hrsz alatt nyilvántartott úgynevezett Kiserdei sertéstelepen folytatott tevékenységével okozott bűzhatást megszünteti akként, hogy a telepén keletkezett hígtrágya Kóny külterületi ingatlanra történő kijuttatása során a hígtrágyát a kijuttatással egyidejűleg a talajba bedolgozza és azt elfedi.*” Amennyiben az alperes nem a fentiek szerint jár el, az egyezségben foglalt végrehajtását a bíróságtól kérhetjük. Így nyugodtan el merem mondani: ezzel a lakossági összefogással másfél év alatt sokkal többet sikerült elérnünk a szaghatás megszüntetése érdekében, mint a Kormányhivatalnak tízszer annyi idő alatt.

Önerős fejlesztéseink eredményeit is láthatják már, ha a faluban járnak-kelnek. Elindítottuk a **faluszépítési programot**, melyet 2024-ben is folytatni fogunk. Első ütemben a Rákóczi utca Béke és Dózsa utca közötti szakaszán alakítottak ki kollégáim esztétikus faluképet. Parkosítottunk, növényeket ültettünk el, díszköves virágágyásokat alakítottunk ki. Két higiéniai beruházást is megvalósítottunk. Nagyrendezvényeinken általában kevésnek bizonyult az illemhelyek száma, így a Kerék-tó Szabadidőközpontban új vécéket helyeztünk el a már meglévő pavilonokban. **A temetőben felépítettük a mosdót**, és egy ahhoz vezető új járdaszakaszt, amihez át kellett helyoznünk településünk egyik fontos szakrális emlékét. A József Attila utcában

megkezdett **telkek kialakításával** kapcsolatos munkák lényegében befejeződtek, az engedélyek beszerzése után idén őszre közművesítettük az építési telkeket. Megépült a víz-, villany- és csatornahálózat, útalapot építettünk és az így létrehozott 12 telekből 7 már gazdára is talált. Immár negyedik éve folytatjuk **útépítési programunkat**. Idén két utcát (Kisfaludy, Jedlik) és egy utcaszakaszt (Széchenyi utca Soproni és Új Élet utca közötti része) újítottunk fel. Talán Önöknek sem okoz meglepetést, hogy a Magyar Falu Program kiírásokon sokadik alkalommal utasították el útépítési pályázatunkat. Ez számunkra már négy éve is nyilvánvaló volt, ezért kezdtünk bele az önerős útfejlesztési programba.

Szerencsére az Európai Unió által támogatott pályázatok esetében már nem ennyire elszomorító a helyzet. Ahogy Önök is értesülhettek róla, három igen komoly projektünk is támogatásban részesült. Ezek megvalósítása változó előrehaladottsági állapotban van. Ezekhez a projektekhez hozzátartozik nagyon sok előkészítő munka is, ami általában több hónapot felemészti. A legelőrébb a „**Családi bölcsődék fejlesztése Kóny településen**” című pályázati projekttel tartunk, ahol a beszerzési eljárás során az ajánlatok messze meghaladták a lehetőségeinket, így az a döntés született, hogy részekre bontjuk a beruházást. Ez nagyon sok pluszmunkával járt, de úgy látom, hogy működött a dolog. A belső munkák és az épület külső szigetelése megtörtént, így a bölcsődéseket október 9-én sokkal tágasabb foglalkoztatókba tudtuk visszaköltöztetni. Azóta be is lakták

a megújult épületet, kora tavasszal pedig el fognak készülni a hátralévő külső munkák (kerítésépítés, térburkolat, kerékpártároló stb.) de ez egyáltalán nem fogja zavarni a családi bölcsőde mindennapi életét. A pályázat szerinti végső fizikai befejezés 2024. június 30. A Sportszarnok felújítására több alkalommal is pályáztunk, és tavaly karácsonykor sikerült elnyernünk az Uniós támogatást. A „**Könyi Sportszarnok korszerűsítése és zöldinfrastruktúra fejlesztés**” című pályázat esetében előkészítő munkák után az ősszel megindítottuk a közbeszerzési eljárást. Ez eredményes lett, így azóta megtörtént a szerződéskötés és a munkaterület átadás is. E szerződés alapján 2024 novemberének elején a kivitelezőnek át kell adnia a megújult épületet. A felújítás során a következő főbb munkanemeket fogják elvégezni: tetőhéjazat és szigetelés teljes cseréje, nyílászárók, üvegfelületek és burkolatok teljes cseréje; küzdőtér burkolatának cseréje; külső szigetelési munkák; akadálymentes WC, tanári szoba és szertár kialakítása; villanszerelési munkák, fűtés, gázellátás, és az ezekhez kapcsolódó járulékos munkák. A „**Komplex szociális infrastruktúra fejlesztés a Rábaközben**” (új szociális központ kialakítása) pályázat esetében a napokban indul meg a közbeszerzési eljárás, melyet a volt Fizioterápiás épület átalakításával, bővítésével valósítunk meg. Januárban várható képviselő-testületi döntés az ügyben, a kivitelezés pedig ennek függvényében fog megindulni. Európai Uniós Leader-pályázaton

nyertünk támogatást a sportöltöző felújítására, de sajnos az első beszerzési eljárás itt is eredménytelen volt. Itt 6 millió forint értékben belső munkálatokat fogunk elvégeztetni a tél folyamán, mikor az épület amúgy sincs használatban. Ezekkel a jó hírekkel szeretnék kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánni minden kedves könyinak. Cs. G.

nyertünk támogatást a sportöltöző felújítására, de sajnos az első beszerzési eljárás itt is eredménytelen volt. Itt 6 millió forint értékben belső munkálatokat fogunk elvégeztetni a tél folyamán, mikor az épület amúgy sincs használatban.

Ezekkel a jó hírekkel szeretnék kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet kívánni minden kedves könyinak. Cs. G.

Séta színes ceruzával Könyben

2022–23 telén, az energiaválság közepén, a Képviselő-testület azt a döntést hozta, hogy nem lesz ünnepi kivilágítás a Dísztéren, az erre szánt pénzből inkább a helyi gyerekeket lepjük meg egy kis Mikulás-ajándékkal. Idén szerencsére már nem kellett ilyen döntéseket hozni, így megtörtént a tér ünnepi kivilágítása és a gyermekek is kaphattak egy kis meglepetést a Mikulástól.

Ebben az évben azonban egy igazi különlegességgel leptük meg a két és tizenkét év közötti gyerekeket. A kétévesnél fiatalabbak egy kedves Mikulás plüssfigurát, a tizenkettőnél idősebbek egy Köny címerével ellátott szalagos kulcstartót kaptak kislámpával, a két és tizenkét év közötti korosztálynak egy egészen egyedi dolog készült: egy a Köny ismert helyszíneit, épületeit bemutató kifestőkönyv.

A könyv ötlete még nyáron merült fel, mikor felkértük Kaszás Réka könyvi származású festőművészt, hogy az ő képeiből rendezhessünk ki-

állítást a Falunapon. Ő mutatott egy kifestőkönyvet gyerekeknek azzal a javaslattal, hogy hátha mi is szeretnénk ilyen készíteni

Így is történt, eldöntöttük mely helyszínek, épületek kerüljenek be a kiadványba. A fotókat, kísérőszövegeket összeállítottuk, majd a PALATIA nyomda el is készítette a kifestőt, amelyet azóta már minden helyi gyerekhez eljuttattunk. Nagyon bízunk benne, hogy már sok-sok oldal színesben pompázik!

Kedves Gyerekek! Ha úgy érzitek, hogy szépre sikeredett a színezés, fotózzátok le az oldalt, vagy fotóztassátok le szüleitekkkel, és küldjétek el önkormányzatunk Facebook-oldalának! Az alkotásokat megosztjuk, ha pedig sok szép munkát kapunk, akkor azokat bemutadjuk a 2024-es falunapi kiállításon és községünk 2025-ös naptárán.

Kellemes szórakozást és jó színezést kívánunk!

Csikai Gábor

Akit a mozdony füstje Kónyban és Európában is megcsapott...

– Beszélgetés Kiss Lőrincsel, falunk legidősebb férfi lakosával

Lapunk közkedvelt rovata „Az életet már megjártam”, melyben községünk olyan, magasabb kort megért lakosai mesélnek magukról, akik tevékenységükkel elismertekké váltak, és életük példaként állítható mindenki számára. Előző lapszámunkban Czákó Sándort mutattuk be, most pedig településünk legidősebb férfi lakosát, a 98. életévében járó Kiss Lőrincet kértük meg, hogy meséljen életéről.

GYERMEKKOR, LEVENTE ÉVEK

Kónyban születtem 1926. október 26-án. Az iskolából 6 osztályt jártam ki, ahol 42-en voltunk az osztályban, de most már csak ketten élünk, Dobai Sándor atya és én. Ő fél évvel fiatalabb nálam. Az iskola után otthon, apám gazdaságában segédkeztem, libákat legeltettem, jártunk kukoricát kapálni. A házuk az Újtelepen volt, ahol most Gyurka fiam lakik. 1939-ben, mikor 13 éves voltam, el kellett menni a leventébe. 16 évesen aztán elszegődtem Görcs Imre bácsi cséplőgépe mellé, törekesnek. A töreket kellett seráglára raknom, aztán azon vitték el. Ott porolt legjobban a gép, így törekes nem akart lenni senki. 19 éves koromig minden nyáron a gép mellett dolgoztam, amikor meg ott nem akadt munka, apám 1-2 hold földjén dolgoztunk. Volt 2-3 szarvasmarhánk is, azoknak kellett az ennivalót betereíteni.

VALAHOL EURÓPÁBAN...

1944. december 31-én, Szilveszterkor minket, leventéket útnak indítottak Németország felé. Mindenkinél volt hátizsák, abban egy hétre elég ennivaló. Első nap Lébényig mentünk, ahol egy istállóban táboroztunk le, ott aludtunk reggelig. Éjjel arra riadtunk, hogy a németek az újévet ünneplik, rakétáznak, lövöldöznek, nagyon meg-

ijedtünk. Reggel aztán sorakoztunk a templom előtt, mentünk tovább nyugatnak, és aznap eljutottunk Óvárig. Másnap átléptük a határt, akkor meg Gattendorfbán megint egy istállóban laktunk. Ott viszont volt két tehén, azok adtak meleget, így mégiscsak jobb volt, mint másutt. Lakásokba nem engedtek be minket, hát mit csináltunk volna, betörjünk? Később aztán Bécs külvárosában jobb dolgunk lett, mert ott egy család fogadott be minket. Férfiak ott nem voltak, csak nők meg gyerekek. Kaptunk vacsorára egy kis teát, egy kis nyenyeret, meleg ételt. Utána eljutottunk Sankt Pöltenig, az olyan messze volt Bécstől, mint Kónytól Győr. Itt egy iskolában helyeztek el bennünket 4 vagy 5 napra. Akkor jött a parancs, megint sorakozó, gyerünk ki az állomásra, be a vagonokba. Tehervagonokba persze, de volt szerencsére bennük kályha és bekészítve fa, úgyhogy tudtunk fűteni. Azzal mentünk el Braunschweigig, ahol kiszálltunk az állomáson, elmentünk a repülőtérré, és az ottani épületekben helyeztek el minket.

Ez is egy hét volt, aztán újra útra keltünk Bréma mellé, Wesermündéig. Onnan gyalog mentünk Nordholzba, egy deszkából épült barakktáborba. Ez kiképzőtábornak készült, de nem képeztek minket ottan semmire. Jött egy német őrmester, az volt a parancsnok. Sorakozót vezényelt és mentünk fát vágni. Állt a közelben egy fenyőerdő, azt kellett irtanunk. Akadt olyan is közülünk, aki visszaszökött a táborba, de én maradtam. Itt elvontunk egy darabig, közben jött egy újabb parancs, és 70 leventét elvittek Észak-Németországba. Március derekáig voltunk ott, akkor átmentünk Kuckshagenbe, ami ugyancsak olyan Kóny-Győr távolság volt. Ott egyből a fertőtlenítőbe men-

tünk, irtották belőlünk a tetveket. Március végén visszakerültünk Wesermündébe, -akkor még át tudtunk jutni a hídon,- majd átmentünk Hollandiába. Az amerikaiak azonban addigra partra szálltak, a harctér jött közelebb, a németek meg menekültek. Visszatértünk Bréma mellé, de a híd addigra már nem volt meg, úgyhogy hajón jöttünk át a Weseren.

Odenburgban ismét egy barakktáborba kerültünk, hogy végre kiképezzenek minket, de ebből se lett semmi. Olyan kevés volt akkor már az ennivaló, hogy a döglött lovakat hordták oda, azoknak a húsát főzték meg nekünk. Egyszer körülnéztem ott a terepen, és találtam egy magas bunkerféle épületet. A külső ajtaja nem volt bezárva, csak a belső, de arról meg hiányoztak lécek. Belül meg ott volt a krumpli nem messzi, hát gondoltam valahogy szednem kell belőle. Vágtam a késemmel egy ilyen vonyogóféle ágas botot, benyúltam vele a résen, és odahúztam a krumplit. Tele is raktam a nadrágomat, és úgy vánszorogtam vissza, hogy a lábam nem hajolt a sok zsákmánytól. A barakkban Dobai Sanyival és Szabó Lacival laktunk egy szobában, bementem, szedtem elő a krumplit, mire kérdezte Sanyi: Hun szedted? Kinn a veremnél! Én már főztem, ők meg a Lacival kimentek, de ők már nem tudtak hozni, mert ott nem messzi a bunkertől egy idősebb német dolgozott, és észrevette őket. Elzavarta onnan őket és közben odahívta a német katonát is, aki a konyhán volt. Az szemközt dobta

Lacit krumplival, bedagadt tőle a szeme. Aztán bevitte a konyhára, ott még meg is cséplte. Dobai Sanyinak viszont sikerült elmene-külni, azt nem tudta megverni.

Oldenburgban még várakoztunk egy darabig, és egyik éjjel hallottuk a repülőket. Egyszer csak bumm-bumm, két bomba robbant. Olyan száz méterre estek le a barakkunktól, a légnyomás a tetejít megemelte, a deszkafal meg kidúlt. Így aztán a szobáink ki lettek nyitva. Közben közeledtek az amerikaiak. Egyik nap éppen álltunk az udvaron és láttuk, hogy tőlünk egy másfél kilométerrel arrébb amerikai katonák mentek be a városba. Alig, hogy ezt megláttuk, akkor meg odahajtott mellénk egy amerikai terepjáró, négyen ültek benne, egy tiszt, meg három katona. Sorba állítottak bennünket, a katonák a szobákba is bementek, s akik ott voltak, azokat is kizavarták. Aztán lépés indulj, elől egy kétméter magas katona ment, mi meg alig tudtunk futni utána. Tehát aznap, 1945. május 3-án így estünk fogságba.

EGY ÉV FOGSÁG, KALANDOS HAZAÚT

A következő falu legszélső házának kertje akkor már be volt kerítve, oda már vittek 10-15 német katonát. Mi is odamentünk, ott is aludtunk aznap éjjel, de csak ülve lehetett. Reggel jöttek a teherautók, egyre harmincan fértünk fel, és elvittek minket egy homokos, bozótos területre, ami nem volt bekerítve. Fegyveres őrök viszont voltak, így nem lehetett elmene-külni sehová. Ott két éjjelt töltöttünk, az egyikken megeredt az eső, nagyon eláztunk, de szerencsére adtak ránk esőkabátokat.

Ezután teherautókkal a brüsszeli nagytáborba vittek minket, majd Bergheimbe, egy ilyen vidéki területre, ahol akkor kezdtek épülni

a barakkok. Ott voltak németek, lengyelek, ukrán, román, mindenféle nemzetség. Belga őreink voltak, és arra vigyáztak, hogy ne menjünk a kerítés közelébe. Öt méterre a kerítéstől volt egy huzal, csak addig lehetett menni. Ha annál közelebb mentél, rád lőttek, egy szegény erdélyi gyereket a mi barakkunkból agyon is lőttek. Itt voltunk aztán egészen 1946. április 18-ig. Akkor visszavittek minket Németországba egy magyar néven Szamárpuszta nevű helyre. Itt két hetet voltunk, és május 3-án, pont egy évre, hogy fogságba estem, szabadultam, és indulhattam haza Kónyba.

De hát milyen utazás volt az is? Se vágányok, se vonatok, se hidak nem voltak szinte, ami vonat mégis ment, az meg lépésben tudott haladni, így egy hétig tartott, mire hazaértünk. Az amerikai katonák kísérték minket, azoknak volt egy rendes személykocsi, mi meg a tehervagonokban. Sopronban leszálltunk, és egyszer csak megláttam a kónyi Máté Gábor bácsit. Ő mondta, hogy nekünk először el kell mennünk Kaposvárra, aztán csak onnan jöhetünk haza. Oda is vittek minket, a vasútállomásra gyalog mentünk a laktanyába. Ott vártak ránk az ellenőrök, olyan tiszték, akik mindenkit kivizsgáltak, kinek mik voltak a tettei, miért fogták el. Mindenkinek megnézték a hóna alját, nincs-e ott SS-tetoválás, mert azok mind megvoltak jelölve. Akiknél találtak ilyen jelet, azt félretették, nem is engedték közibénk, akinek meg nem volt semmi gondja, mehetett isten hírével.

2 óra felé visszamentünk a vasútállomásra, hogy indulunk haza, de hát ott is minden tönkre volt téve. Éppen jött egy mozdony, nyitott teherkocsikkal, arra felugrottunk, és eljöttünk vele Dombóvárra, tovább nem. Ott azt mondták, most nem megy vonat Pest felé, majd csak másnap hajnalban, úgyhogy ott üldögtünk, míg nem jött a pécsi személyvonat, de az meg teli volt emberrel, meg ludakkal, csibékkel, de még malacok is voltak ládában. Vittek mindent Pestre eladni. 3-kor indultunk és volt 8 óra, mire nagy nehezen beértünk

Kelenföldre. Ott már senki se foglalkozott velünk, mindenkinek gondja volt a baja. Úgyhogy fölmentünk a peronra, ott meg egy vonat éppen lassan tulatott, de úgy, hogy föl lehetett rá lépni. Kérdeztük a vasutastól, hova megy? „Almásfüzitőre.” Föl is ugrottunk rá gyorsan, és délre Füzitőn voltunk. Onnan 4 óra körül indult vonat Győrbe, úgyhogy megint várakoztunk, meg bosszankodtunk, mert ezzel a vonattal tudtunk volna Pestről jönni, csak meg akartuk előzni. Aztán beértünk Győrbe, akkor már este 7-8 óra felé járt. Megkérdeztük az irodán, mikor lesz vonat Sopron felé, de azt mondták, csak holnap estére, mert a mai már elment. Mit volt mit tenni, elindultunk haza gyalog, kilenc-tizen kónyiak, Kiss Jancsi, Csaplár Aladár, Finta Dezső, Jámbor Sanyi, -akik így hirtelen eszembe jutnak. De az sem volt egyszerű, mert a vasúti híd is fel volt robbantva, azt akkor kezdték csinálni. Úgyhogy kimentünk Kossuth utcának, mert ott megvolt a híd, aztán vissza a GySEV-vonalra, azon meg szépen ballagtunk hazafelé, hajnal 4-re értünk Kónyba. Nagyon soványak és fáradtak voltunk, mire hazaértünk, utána, hogy újra ettünk rendszeresen, mindegyikünk meg is hízott.

ÉVTIZEDEK A VASÚTON

Itthon újra elkezdtem a saját földjeinken dolgozni, de lassan valami munkát kellett keresnem. Újra elszegődtem a cséplőgép mellé, több nyárra is. 25 évesen aztán elgondolkodtam, hogy nem lesz ez így jó, se szakmám, se semmi, mi lesz velem. Így aztán elterveztem, hogy elmegyek a vasútra pályamunkásnak. Kimentem az állomásra, megkerestem a baktert, és elmondtam neki, mit szeretnék. Azt felelte, menjek Csornára, Kocsis pályamesterhez, majd az fölvesz. Így tettem, és föl is vett

pályaeépítő, javítóknak. Bakonyvári Sándor volt a munkavezetőm, és a Dör meg Csorna közötti pályát javítottuk. Augusztus elejétől szeptember végéig ott dolgoztam, aztán akkor egyszer csak jött a pályamester, meg a segédje, Görcs Imre bácsi és azt mondták: „Alighanem holnap, vagy holnapután jönnek Sopronból, hogy irassanak Békekölcsonbe.” Jöttek is a soproni fűtőháztól hárman, és kérdezték, mennyit szavazok meg. Én mondtam, semennyit se. „Nem? Miért nem? Hát ez az állam javára megy!” „De én keveset keresek ám, egy hónapban 400 forintot, és abból adjak még akkor Békekölcsonbe?” Úgyhogy nem irattam, erre 5 nap múlva jött az értesítés, hogy elküldtek.

Így aztán következő nyárig ott-hon maradtam, és megint mentem a cséplőgép mellé. Akkor már nem törekes voltam, hanem nyársuló, kévehányó, zsákuló vagy szalmaverő, minden ilyen munkát el tudtam végezni, mert megvolt az erőm. A cséplés végeztével meg üzent a pályamester Csornáról Dömötör Viktorral, aki akkor pályaeőr volt Kónyban: „Kocsis beszélni akar veled, menjél be hozzá!” A pályamester meg azt mondta, menjek vissza, és kitanítat, baktert csinál belőlem. Ide a bakterházba kitett volna. Akkor megint ott voltam augusztus elejétől szeptember végéig, mikor meg a csornai állomásfőnök üzent a Viktorral, hogy átvenne minket kocsirendezőnek vagy váltókezelőnek. Jelentkeztünk is hárman, Cseresznyák Kálmán, Szabó Ferkó meg én, fel is vettek bennünket. Ott aztán iskolába jártunk pár hétig, megtanultuk az utasításokat, a kézi és gépi jelzéseket, hogy hogyan kell kezelni a váltókat, majd levizsgáztunk belőle. Engem kocsirendezőnek tettek

ki, Ferit hazaküldték Kónyba málházónak, Kálmánt meg Csornára raktári munkásnak. Emlékszem, 1953-ban, mikor Sztalin meghalt, oda lett téve az állomásra egy mozdony, és öt percig fűtött, így emlékeztek meg róla.

Mikor aztán megnyílt a kónyi állomás, ide kellett egy váltókezelő, én meg jelentkeztem. Át is helyeztek, addig Dömötör Viktor volt itt, meg Nemes Imre. Az állomásra viszont kellett még két személy, és én lettem az egyik, a másik meg Csonka Frigyes a „Paptagról”. De csak egy évig voltam itt, mert jött a parancs, hogy áthelyeznek Kapuvárra váltó-

kezelőnek, „Hú, a szentsit neki” – mondtam magamban – oda jó sokat kell vonattal eljárnom. 54-től 57-ig ott is maradtam, aztán január 1-ével áthelyeztek Ikrénybe.

Feleségemmel Papp Erzsébettel 1957. májusban ismerkedtem meg, és október 26-án volt az esküvőnk, pont akkor voltam 31 éves. Lőrinc fiam 1958-ban született, György pedig 1966-ban. Azóta lett 5 unokám és van 3 dédunokám is. Ikrényben öt évig voltam, de közben a 24-24-es szolgálatot átigazították 12-24-re, így két emberrel több kellett mindenhová. Kónyba is 4 ember helyett 6 kellett, úgyhogy újra jelentkeztem, és vissza is helyeztek ide. Itt aztán meg is maradtam, innen mentem nyugdíjba 1986-ban. Akkor kezdték villamosítani a vasutat, ami 87-ben üzembe is állt, és akkor már nem kellett ennyi ember ide sem. Jó, hogy engem ez már nem érintett. Úgyhogy 37 éve békés nyugdíjas éveimet töltöm, és most már a 98. évemet taposom.

Csikai Gábor

„ÚJ LÁTÓSZÖG”

„Az apró, hétköznapi dolgokban is sok csodát találunk”

– Beszélgetés Görcs Annamáriával

Görcs Annamária a győri GIMEX-Hidraulika Kft. ügyvezetője, a céget az édesapja, a kónyi származású Görcs Imre alapította, és amelynek ma édesanyjával, a szintén kónyi Görcsné dr. Muzsai Viktóriával társtulajdonosai. Annamari nemrégiben másik arcát is megmutatta, és a Győri Könyvszalonna megjelent első könyve, a *Lányregény*. E kötetéről valamint életéről beszélgettem a szerzővel.

– Téged nem írónak ismernek Kónyban, így elsőként foglalkozásodról és az iskoláidról mesélj!

Én már Győrben születtem, de anyai és apai ágon is tősgyökeres kónyi vagyok. A győri Kazinczy Ferenc Gimnáziumba jártam angol nyelvi osztályba, majd a Budapesti Kommunikációs Főiskolán tanultam tovább, ami napjainkban már Budapesti Metropolitan Egyetem néven ismert. Az első évfolyam akkor indult és mi diplomáztunk először üzleti kommunikáció szakon. Egyfajta családi terelgetés eredménye volt az iskolaválasztás, hogy ezzel a szakmával sok mindent lehet kezdeni, és a vállalkozásban is alkalmazható. Pedig akkoriban még nem terveztem szerepet vállalni a cégben, egészen más ambícióim voltak, de a diploma után azonban másképpen alakult a pályám e téren. Voltam nyári gyakorlaton a GIMEX-nél, külföldi beszállítóinknál Angliában, Olaszországban, és jó példákat láttam arra, hogy a lány gyermek viszi tovább a cégeket. Akkor úgy döntöttem, adok egy esélyt ennek, és így kerültem a cégbe 2005-ben marketinges munkakörbe. Azóta is jártam különböző képzésekre, tanfolyamokra, például olaszul is tanultam. A BKF-en elvégeztem az újmédia grafikus képzést is, ami a marketinges munkámhoz volt szükséges. 2006-ban elindult a Magyar Íróakadémia, ahol a hazai szépirodalom színe-java tartott előadásokat. Ez volt az első alkalom, hogy közelebb kerültem az írókhoz, és megismerhettem, hogy hogyan dolgoznak. Második félévben szemináriumokat lehetett választani, és én Kornis Mihály Elbeszélés, dráma, esszé szemináriumára mentem. Ez nagyon hasznos volt számomra, mert itt dőlt el, hogy novellát és regényt szeretnék írni. Hetente kellett feladatokat küldeni, amikre visszajelzést kapunk, én általában pozitívakat, de ekkor még nagyon fiatal voltam, és úgy gondolom, az íráshoz kell egyfajta élettapasztalat, hogy legyen mélysége. Ezen kívül persze magamat is képeztem, olvastam az írásról könyveket, amiből akkoriban nem volt elérhető annyi magyar nyelven, mint manapság, mikor már az angol nyelvű szakirodalom is könnyen hozzáférhető. A GIMEX-nél a generációváltással

teljesen új helyzet állt elő, át kellett vennem a stafétát, így az írásra és az olvasásra sajnos elég kevés időm jutott. Azóta elvégeztem Péterfy Gergely és Péterfy-Novák Éva íróakadémiáján is a haladó kurzust, és ide még lehet, hogy vissza is megyek. Nagyon jó volt, hogy kicsit helyre tettük mindazt, amit eddig tudok, és kiderült, hogy mennyire jól tudom alkalmazni a gyakorlatban is a tanultakat.

– A cégetek vezetését elég férfias szakmának gondolná az ember, mennyire nehéz itt nőként érvényesülni?

– Az elején nem volt egy leányálom, főleg úgy, hogy nem műszaki területen végeztem. Arról nem is beszélve, hogy ott voltam 30-31 évesen, és a cégnél is, meg a partnereinknél is sokan idősebbek voltak nálam. Ez pedig olyan iparág, ahol egy mérnök egy másik mérnökkel szeret tárgyalni, így ez mindenkinek egy új helyzet volt. Ennek ellenére azt mondom, elfogadni, hogy én lettem a GIMEX első számú vezetője, csak megszokás kérdése volt. A munka során aztán kialakult, hogy kivel hogyan fogunk hatékonyan együtt dolgozni.

– Térjünk akkor rá az irodalomra, mikor és hogyan kezdte írni?

– Gyakorlatilag már a gyerekkori rajzaimban is ott volt a történetmesélés, de vannak kis papírfecnik is a gyerekes, ákombákom betűimmel, amikre rövid jeleneteket írkáltam. Később kockás füzetekbe mindig elkezdtem egy-egy regényt, aminek sosem tudtam, mi lesz a vége. Középsiskolában verseket írogattam, amiben leginkább az irodalomórák befolyásoltak. Amit a magyar költők szép verseiről tanultuk, az nagyon inspirált, bár az ekkor íródott verseimet ma már nem szívesen mutatnám meg senkinek.

– Említetted korábban, hogy több íróakadémián is részt vettél. Mennyire hasznosak szerinted ezek egy kezdő író számára?

– Úgy gondolom, mindenképp jó olyan emberektől tanulni, akik magas szinten művelik az irodalmat. Nem biztos, hogy mindegyikük képes át is adni ezt a tudást, de van néhány olyan ember, aki kiválóan tudja tanítani. Nyilván sok mindent el lehet olvasni, de hogy az írás nekik pontosan miről szól, ők hogyan működnek, mik a módszereik, mire kell odafigyelni, vagy más íróknak mik a módszerei, erősségei, azt csak az írók tudják átadni. És akkor ez alapján az ember megpróbálja elhelyezni magát, hogy melyik íróhoz hasonló a működése, az érdeklődése, hogy a stílusa inkább metaforákban gazdag, körülíró jellegű, vagy éppen nagyon dinamikus, filmszerű, lényegre törő. Vagy hogy mi a számára igazán fontos, inkább a karakterre vagy a cselekményre fókuszál, vagy a fejlődésre, amit a karakternek be kell járnia. Ezek mind megtanulható dolgok.

– Írásaid eddig hol jelentek meg?

– Volt a Kazinczyknak egy nem hivatalos iskolájságja, oda már írogattam verseket, valamint egy-egy írásom, képregényem jelent meg. Az első vállalható novellám 2007-ben jelent meg nyomtatásban az íróakadémián, ahol kiadtak egy hallgatói antológiát. Később néhány csoporttársam, akik szintén a szárnyaikat bontogatták, egy online irodalmi portált hoztak létre, és ide is meghívtak. Itt egy 8 részes párcapcsolati esszészorozatom jelent meg. Ezt követően fikciót leginkább a fióknak írtam, de nagyon sok szerkesztési és egyéb szövegrási feladatomból volt a cégnél, a húszéves jubileumi kiadványunkat is én szerkesztettem. 2021-ben volt Győr 750 éves, és ennek keretében a Dr. Kovács Pál Könyvtár és a Magyar Napló meghirdetett egy pályázatot. Már publikáló győri szerzők írtak egy-egy történetet Győr múltjából, és név nélkül lehetett pályázni a „milyen lesz Győrben élni 50 év múlva” témakörben. Ide küldtem be egy novellát, amit beválogattak és meg is jelent a Kakasszóra ébredjétek! antológiában. Ezen kívül a Péterfy Akadémiának van a Felhő Café nevű irodalmi portálja, ahol ugyancsak van publikációs lehetőség. Ott már megjelent néhány novellám, és újabbakat is szeretnék még publikálni.

– A könyvbemutatón is elmondtad, hogy első könyved, a *Lányregény* megírása egy elég hosszú folyamat volt. A kötet megszületéséről mesélj kicsit!

– 2007-ben kezdtem neki, mikor az íróakadémiára jártam. Éppen hegykői nyaralónkban töltöttük az augusztusi szabadságot a szüleimmel,

mikor adódott egy olyan krízishelyzet a cégnél, hogy édesapámnak sürgősen intézkednie kellett. Ez pedig telibe találta a nyaralásunkat. Emlékszem, egyik este ültem a teraszon, és egyszer csak elkezdtem írni egy jelenetet, amit követett még kettő-három a következő napokban, majd mindig hozzáadódott egy-egy rész, és ott még nem feltétlenül tudtam, hogy hova fog kifutni a történet. Akkor nagyon ihletszerűen érkezett meg, de hát nem lehet mindig várni az ihletre, mert akkor sose lesz kész a könyv. Van az a rész, amikor muszáj leülni hozzá, ahhoz pedig idő kell és rendszeresség. 2021-től írtam meg a regény második részét. Ekkorra már megvolt, hogy hová szeretnék eljutni, részletesen kidolgoztam a karaktereket, a cselekményt, a jelenetekre-bontást, csak a konkrét részek hiányoztak. Ez egy hosszabb lélegzetű munka volt, majd az egész egybeszerkesztése következett, hogy minden szálát elvarrják a végén.

– Az sem szokásos megoldás, hogy egy elsőkövetes szerző kiadót létesít a könyvéhez. Ez hogyan történt?

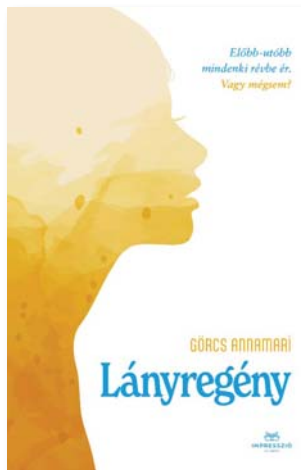
Sokat gondolkoztam azon, hogyha elkészül egy kézirat, azt milyen kiadóhoz vinném el, vagy egyáltalán mennyi esély van arra, hogy abban egy kiadó lát valamit, és hajlandó munkát, pénzt fektetni bele. Úgy éreztem, talán túl sok komp-

romisszumot kéne megkötnöm, amivel nagyon más lesz a végeredmény, mint amit én szeretnék. Nyilván rizikós, hogy nem áll mögöttem egy bejáratott kiadó kialakult kapcsolatrendszerrel, de így magam határozom meg, mit szeretnék, és mi az, amire nemet mondok. Persze így időigényesebb a történet, mire kialakul minden, de eddig egész flottul mentek a dolgok. Én jobban szeretek lépésről-lépésre haladni, legyen egy folyamatos fejlődés.

– A regény egyes szám első személyben íródott, és ilyenkor azt feltételezi az olvasó, hogy sok közös van benned és a főszereplőben. Hogyan lehet elválasztani téged és a karaktert?

– Szerintem úgy, hogy egy tőlem teljesen különböző karakter a főszereplő. Aki egy kicsit is ismer engem, az tudja ezt. Persze vannak olyan dolgok, amik azonosak velem, de azért Maja teljesen más utat jár be. Mindenképp olyan karaktert akartam létrehozni, aki nem annyira tren-

di. Ne legyen nagyon menő munkája, ne lakjon nagyon menő helyen, ne legyen minden nagyon szép, divatos, inkább egy emberi figurát szerettem volna, egy hétköznapi lányt hasonló alakokkal körülvéve. Úgy vélem, a hétköznapiakban is van egy csomó lehetőség a jó és a szép dolgok megélésére. Nyilván adódnak krízisek, nehéz döntések, de én alapvetően nem rajongok a melodramákért, csak azért, hogy mindenáron megírkassam az olvasót. Szerintem az apró, hétköznapi dolgokban is sok csodát találunk, amit csak észre kell vennünk, ha odafigyelünk.

– Bár ezer szállal kötődsz Győrhez, és a regény is egy vidéki városban játszódik, végig nem derül ki a neve. Ez mennyire volt tudatos döntés?

– Egyrészt úgy látom, hogy a népszerű irodalomban nagyon sokszor Budapest a helyszín, azt pedig semmiképp nem akartam. Az egy nagyváros, és az a kétmillió ember, aki ott él, az jól ismeri. Viszont vagyunk még nyolcmillióan, akik vidéken, teljesen más ritmusban éljük az életünket. Másrészt nem akartam egy az egyben Győrt sem megírni, mert vannak hasonló, kisebb-nagyobb városok, és aki azokban él, azt érezheti, hogy az ő városában játszódik a történet. Ha viszont leírok egy konkrét várost, akkor hozzátevéődik egy csomó plusz dolog, és ez befolyásolna mindent. Én nem egy létező város társadalmi helyzetét, kapcsolatrendszerét akartam leírni, mert úgy látom, hogy azt ma nagyon áthatná a politika. Ez pedig negatív felhangot adna a könyvnek, ami így bekerülne egy skatulyába. Nekem pedig éppen az volt a célom, ami a címben is szerepel: Lányregény; tehát ne akarjunk hozzátenni olyan jelenlegi helyzeteket, ami másfajta hangot adna az egésznek. Különben, ha olvasok egy könyvet, én sem szeretem, ha túlságosan konkrét. Nyilván hogyha azt követeli meg a történet, vagy ha az író szinte már dokumentarista módon szeretné megmutatni a környezetet, az is egy lehetőség, de nekem nem ez volt a célom. Inkább az, hogy az olvasó a saját belső világával kösse össze, és őbenne jelenjen meg a történet.

– A Lányregény bemutatója az idei Győri Könyvszalonon volt, és én meglepődtem, hogy az érdeklődők egy része kiszorult a könyvtár muzeális gyűjteményéből. Milyen volt belülről ez a sikeres rendezvény?

– Bevallom, várakozáson felül sikerült. Előtte egy-két héttel kezdtem csak el a Facebookon megosztani a sztorikat, például hogy a nyomdában van a könyv, de akkor még nem tettem egyértelművé, hogy ez az én könyvem. Aztán pedig megírtam azt a posztot, amiben hosszabban meséltem, hogyan is született meg a Lányregény, és hogy miként jutottam el ide. Nyilván a közvetlen baráti köröm és a családom ismerte ezeket az ambícióimat, de sokaknak meglepetés volt. Például azon is izgultam, hogyan használjam a nevemet. A cég miatt már 10 éve vezetői coachingra járok, és a mentormmal is átbeszéltem, hogy a cégvezetés és az írás egymással mennyire összeegyeztethető tevékenység. Menjen-e az írás is saját néven, amivel esetleg összezavarok mindenkit, vagy csináljam írói álnéven. Bár akkor meg valószínűleg én zavarodtam volna össze, hogy például egy író-olvasó találkozón mit is mondjak magamról, ki is vagyok én. Így aztán maradtam a saját nevemnél, a kettő együtt megy, és lehet, majd ez is olyan lesz, mint hogy női vezetője van egy gépipari elemekkel foglalkozó értékesítő cégnek: majd megszokják, hogy ilyen is van, hogy egy ügyvezető regényt ír.

– Akit érdekel, hol tudja beszerezni a könyvet?

Készítettünk a könyvnek egy honlapot, a lanyregeny.hu-t, azon keresztül lehet üzenetet küldeni, de lassan elindul az Impresszió kiadó honlapján a webshop, onnan is lehet majd rendelni. A Baross úti Lokálpatrióta Könyvesbolt kínálatában is elérhető.

– Milyenek voltak a visszajelzések a könyvről?

– Elég sokan írták meg nekem, hogy gyorsan elolvasták, és leírták az érzéseiket, hogy miket indított el bennük. Ez nekem pozitív, de egyébként nagyon furcsa érzés, hogy két évvel ezelőttig senki nem tudott semmit arról, min is dolgozom. Még azok, akik tudták, hogy valamin dolgozom, sem ismerték a részleteket. Most pedig hirtelen kint van, elolvasták, véleményt formáltak róla, ez nekem egy újfajta élmény.

– És akkor jöjjön az íróknak szóló obligát zárókérdés: min dolgozol most?

– Egyrészt édesapám kéziratán, aki a betegsége alatt megírta a memoárját, amit már nagyon régen meg akart tenni, csak sose volt rá ideje. Az igencsak vastag önéletrajz itt van nálunk, elég hosszú olvasmány, de szépen fejezetekre van szedve. Édesanyámmal úgy tervezzük, megszerkesztjük olyan formában, hogy másoknak is érdekes legyen, és a reményeink szerint a következő két évben meg is tud jelenni. Készül a következő regényem is, ami előrehaladott állapotban van, konkrét fejezeteket, részeket már megírtam, bár ezek is fognak még formálódni. A történet íve, hogy hová fognak fejlődni a szereplők, már kész van, és most következik az a rész, hogy le kell ülni, és napi szinten legalább 3-4 órát dolgozni rajta. **Csikai Gábor**

Szabadtéri családi mozi

2020-ban, amikor egyéb rendezvények tartása igencsak nehézké vált, több alkalommal is szerveztünk szabadtéri családi mozit, ami akkor igen nagy látogatottsággal bírt. Épp ezért azóta minden évben szervezünk legalább egy ilyen, mert a közös filmnézés e módja igen hangulatos tud lenni. Idén eredetileg augusz-

tus 4., péntekre hirdettük meg a vetítést, azonban a zord időjárási körülmények miatt akkor ezt el kellett halasztanunk. Végül augusztus 18-án, pénteken este fél kilenckor mozhattak a kónyiak, és a Minyonok – Gru színre lép című nagyon népszerű amerikai animációs filmet tekinthette meg a szép számú érdeklődő.

Vakációsirató

Bár a több évtizedes hagyományokkal rendelkező Vakációsirató rendezvényünket hagyományosan a nyári szünet utolsó hétfőjén tartjuk, az idén ez kissé rendhagyóan alakult. Mivel a tanév szeptember 1-én, pénteken vette kezdetét, így az a döntés született, hogy a vakációsiratót nem a szünet közben hétfőjén, hanem szeptember 2-án, szombaton tartjuk.

A rendezvény két órakor kezdődött a Kerék-tó Szabadidőközpontban, ahol izgalmas szabadtéri játékokkal vártuk a gyerekeket. Újra ki lehetett próbálni a néhány évvel ezelőtt már nagy sikert aratott mobil akadálypályát, amely most is lényegében a rendezvény kezdetétől tele volt gyerekekkel. Ezen kívül az óriáscsocsóval is játszhattak,

amelyben ők voltak a figurák, valamint két speciális ruha segítségével egy érdekes sportot, a sumót is kipróbálhatták. Természetesen a mindig nagyon kedvelt légvárak sem maradhettek el, ezekből egy a kicsiknek, egy pedig a nagyobbaknak állt rendelkezésre.

A program része volt a látványkonyhas grill és szalonnasütés is, ahol éhségüket csillapíthatták a sok játékban elfáradt gyerekek. Itt már évek óta Csonka Róbert süti a finomságokat, amit ezúton is köszönünk neki. A Kónyi Tündér-tavi Óvoda munkatársai pedig hűsítő gyümölcszevalóval kínálták a gyerekeket, akik sötétedésig siratták vidáman a 2023-as vakációt.

Kónyi búcsú

A kónyi búcsú ebben az évben is a korábbi években megszokottak szerint került megrendezésre. Immár az is hagyománnyá vált, hogy a Kónyi Hagyományőrző és Kulturális Egyesület Kónyi Búcsú Verbunktalálkozót tart. E rendezvény több részből áll, melyeket Önkormányzatunk is támogat.

Szeptember 29-én 18 órára az IKSZT-Faluházba vártak minden fiatalot és kortalant, aki szeretne volna megtanulni a kónyi verbunk lépéseit, függetlenül attól, hogy járta-e valaha községünk híres táncát, avagy sem.

Szeptember 30-án 10 és 12 óra között az IKSZT-Faluházban Aprók táncházára került sor, ahol a gyerekek a Cserefa együttes zenéjére próbálhatták ki a különböző néptáncokat. Este a Tündértó vendéglőben már a felnőtteknek volt táncház a Rézeleje Fanfárosok Zenekarral, amit retró diszkó követett.

A találkozó fő eseményei természetesen búcsúvasárnap zajlottak. 8 óra 30 perctől a Tájházban gyülekeztek a helyi és a vendég táncosok, majd innen vonultak át a Templomba az ünnepi szentmisére. A mise után pedig a hagyományoknak megfelelően a templom előtti téren a néptáncsoportok tagjai eljárták a kónyi verbunkot Greznár Zoltán és Zenekara kíséretével, majd rábaközi táncok következtek.

A Búcsú Verbunktalálkozón a templom előtt Enzsöl Imréné elevenítette fel a régi

idők búcsúinak hangulatát: „Elődeink számára az egyik legfontosabb ünnep volt a kónyi búcsú, fénypontja a verbunk volt. Jellemzően 3 kocsmának volt saját verbunkos csoportja. A Hűcski-nek, amely az Újfalú, a Kereszt utca és az Öreg utca legényeivé volt. Az Újtelepieké és a Sorompóiaké a Kokas kocsmá, ami a Rákóczi utcában az önkor-

mulattak... A Verbunkot csak azok a legények járhattak, akik a mezőgazdaságban dolgoztak. Ők a szó igazi, nemes értelmében paraszt fiatalok voltak. Viseletük télen nyáron keményszárú csizma és csizmanadrág volt. Ez volt a verbunk öltözete alapja is, azaz ünneplős fekete nadrág, csizma, fehér ing, fekete mellény, zakó, fekete kalap, amely-

mányzat mellett lévő épületben működött. Valamint a Klafszy kocsmá (ami szemben volt a bolttal) a Kisutcaiaké. A verbunkot járókat CÉH-s legényeknek nevezték. A vezetőjük a HEJ legény volt. Az ő kiáltása jelezte, hogy a táncban figuraváltás következik. A verbunkosoknak mindegyik kocsmában külön szobájuk volt. Hetekkel az ünnep előtt itt gyakoroltak, búcsúkor innen indultak a templom elé, később itt

re rozmaringszálat tekertek. Aki regruta volt, annak a kalapja bokáig érő szalagokkal volt díszítve. Tudnunk kell, hogy a régiek lassúbb tempóban táncoltak... Amikor a verbunk befejeződött, a zenészek rákezdték a „ritka búza, ritka árpa, ritka rozs” kezdetű nótára, a legények kiválasztották a párjukat és egy fergeteges csárdással megkezdődött a világi búcsú, ami folytatódott a kocsmákban és a sifliseknél.”

Köny a Kisalföldben 1961-ben

Néhány lapszámmal ezelőtt sorozatot indítottunk, melyben a régi Kisalföld napilapokban kutakodunk Kónnyal kapcsolatos cikkeket, utalásokat keresve. Előző számunkban a megyei lap 1960-as számaiból tallóztunk, most pedig az Arcanum 52 millió oldalt tartalmazó sajtóadatbázisa segítségével a Kisalföld 1961-es évfolyamát tekintjük át.

Már rögtön az év elején, január 10-én találhatunk településünkkel foglalkozó írást Könyben az állattenyésztés hozta a legtöbb hasznot címmel. „E hét utolsó napján, szombaton tartja zárszámadó közgyűlését a kónyi December 21. Termelőszövetkezet. (...) A legtöbb hasznot az állattenyésztés hozta 1960-ban, abból is különösen a szarvasmarha-hizlás. A tsz tagjai között felosztható jövedelemből körülbelül egymillió 300 ezer forintot hozott az állattenyésztés. Egy év alatt 164 szarvasmarhát hizlalt és értékesített a December 21. Tsz.”

Két nappal később több cikkben is olvashatunk Kónyról, ráadásul az elsőben az általunk 2 lapszámmal ezelőtt megidézett 1938-as tűzvészrel kapcsolatos egyik összeesküvés-elméletre utalnak: „A téglagyár! Ellenszenviünket a gyár iránt növelte, hogy összekötetésben állt a környékbeli fakereskedőkkel. Ők pedig értettek nem csak a lécekhez, deszkákhoz, s a téglá, cserép árulásához, hanem ahhoz is, hogy fogyjon az építőanyag. Hol lehet tűz, olyan vörös az ég?” – kérdeztük esténként az udvaron szinte minden héten. Vitnyéd, Köny, Dör mindig égett. Mert kevés volt a pénz, s másképpen nem fogyott az építőanyag. El is fogtak néhány gyújtogatót – köztük a kónyi K. A.-t – de attól nem szűnt meg a tűz, csak ő került börtönbe; az építőanyagnak fogynia kellett.” A kultúra közös kincs, terjesztése közös munka című cikkben röviden írnak a faluról: „A kultúrunka – különösen az olyan nagyközségben, mint Köny – nem nélkülözheti a helyi szervek, intézmények vezetőinek erőteljes támogatását. Minél előbb tárgyalják meg ezt, általában a kultúrát, annál gyorsabban, annál előbb hasznát látja az egész lakosság.” A Népi ellenőrzés vizsgálata napközi otthonokban és a bölcsődékben ezt olvashatjuk: „Farádon és Könyben például az irányáraknál lényegesen magasabb beszerzési áron vásároltak zöldségféléket.”

A február 9-i számból megtudhatjuk, hogy Eredményes lesz a falusi könyvhónap „A februári falusi könyvhónapban a csornai járás húsz földműves-szövetkezeti irodája több mint 180 ezer forint értékű könyvre kötött szerződést. (...) Az eladókat előzetesen a TIT által szervezett előadásra hívták meg. Ilyen előadásokon vettek részt a körzeti terjesztők Bősárányban, Könyben, Rábapordányban, Szilban, Rábacsanakon.” Február 25-én ugyancsak egy kultúrprogramról ad hírt az újság: „Közös műsort ad ma este Könyben a győri szovjet helyőrség ének-, zene- és táncgyűjtése a helyi

énekkarral. A műsor után baráti beszélgetésre gyűlnek össze a falu lakói a szovjet katonákkal.” Március 3-án még mindig a kultúra a téma, de most a TSZ-ek szempontjából: „Farád, Köny, Jobaháza stb. községek termelőszövetkezeteinek vezetői tavaly tavasszal és nyáron a munkájukat rendszeresen végző szövetkezeti tagokat, amikor az idő engedte, kirándulni vitték, és egy-egy színházi előadást vagy más kulturális rendezvényt is megtekintettek.”

Március 12-én egy hosszú, igen szórakoztató írás jelent meg a kónyi bika témakörében, Minden külön értesítés helyett címmel: „Tudtára adatik mindazoknak, akik nem átalják még most is, úton-útfélen, vonaton, autóbuszban, a várótermekben, de különösen futballmeccseken, az ország fővárosában, sőt legutóbb Moszkva kellős közepén, s egy országos irattár papírja is kevés lenne azon lehetőségek felsorolására, hogy még hol-hol nem azzal mulattatni magukat, hogy az a bizonyos kónyi bika kanyarint. Erre az égbe kiáltó hazugságra apáinknál és nagyapáinknál évtizedek óta mindig kinyílt a bicska a zsebben, noha tudta az ütődött is, hogy a templomtorony tetején nem nőtt ki sohasem fű, de ha nőtt volna is, nem a bikát húzták volna fel, hogy az a füvet lelelje. Hanem... No de hagyjuk az indokokat, az eset, illetve a galád állítás nem szükségeltet ellenbizonyítást. Mindazonáltal, amíg bika volt a községben, feltételezhető, hogy akadt bolond, a harmadik faluban, vagy távoli városokban, akik elhitték e dajkamesét, sőt egyesek arra vetemedtek, hogy ajánlott levelet írjanak szeretett tanácselnökiünknek, miszerint a tomyon nőtt fű eltávolításához nem feltétlen szükséges a bikát felhúzni. Tehát ez már csakugyan égbe kiáltó pimaszság! Mit merészelnék egyesek?! Vegyék már tudomásul ezek az egyesek, hogy hála a modern nagyüzemi gazdálkodásnak és a zootechnika fejlődésének Köny községben nincs többé bika! A marhák szaporítása mesterséges

a heccmesternek könnyen szarva nőhet. Nahát! A kónyi bika nem kanyarint többé! A kónyi bika meghalt, bőrét lenyúzták, kikészítették, lábbeli alá verték! A kónyi bikahúsát kimérték! Csupán egy kis tábla hirdeti a régi bikaistálló falán, hogy: »Itt élte utolsó napjait a Rábaköz sokat emlegetett, híres bikája, akit még a toronyba is felhúztak egyszer, olyan istentelenül jól tudott kanyarintani«. No de csak tudjuk meg, ki tette oda ezt a táblát! Mert ebből háború lesz! Ez vért kíván és ha kell, felmegyünk az Elnöki Tanácsig, de fel ám, hiszen Isten-Ember láthatja most már, hogy igazán, de igazán nincs egy fia bikája se ennek a bikától sokat szenvedett, szegény falunak. –dávid–

Április 29-én Huszonkilenc közös gazdaság már csatlakozott a szövetkezetek idei termelési versenyéhez – A legjobb tsz-ek vezetőinek értekezlete Könyben című cikket olvashatjuk. „A megye legjobb termelőszövetkezeteinek elnökei, mezőgazdasági és a járási tanácsok mezőgazdasági osztályának vezető szakemberei tartottak megbeszélést tegnap délelőtt Könyben, a községi pártszervezet székházában. Az értekezlet napirendjén a szövetkezetek termelési versenyében tavaly elért eredmények rövid értékelése és a verseny idej feladatainak megbeszélése szerepelt. (...) A megye szövetkezetei nagy célokat tűztek ki maguk elé ebben az évben is. A tavalyinál 37 százalékkal több sertéshúst, 120 százalékkal több baromfihúst, 26,9 százalékkal több tejet akarnak termelni a közös gazdaságok. E feladatok sikeres megvalósításában nagy segítség lehet a szocialista versenymozgalom. (...) Az értekezleten huszonkilenc tsz vezetője jelentette be, hogy csatlakoznak a termelőszövetkezetek termelési versenyéhez. E szövetkezetek között van (...) a kónyi December 21. (...) Tsz is.”

Április 30-án a Májusfa-émlék című cikkben helyi májusfa állítási emlékeket olvashatunk, ez azonban aktualitása okán tavaszi számunkban

úton történik. Tenyészbikákat a magyarkeresztúriak, sziliek, szanyiak és a rábacsanakiak nevelnek. Csúfolják most már őket. Nekünk semmi közünk többé a bikához. A mi törzskönyvezett bocjainkhoz becsületes inszeminátor jár, akit nem ajánlatos heccelni, mert

teljes terjedelmében közölni fogjuk. Május 10-én a Tűz volt Könyben című tudósítás jelent meg: „Május 8-án, hétfőn este fél tíz órakor ismeretlen körülmények között tűz keletkezett Könyben Horváth Gyula házában. A lángok elégették a ház nádfedelét,

(Fotók: Köny múltja)

az izzó pertyék a szomszédos ház tetejére, Kiss Ernő házára is átvitték a tüzet. Először a község önkéntes tűzoltói oltották a tüzet, később a csornai és a győri állami tűzoltók is kivonultak.”

Május 25-én megtudhatjuk, hogy „VERSENYBEN A KÖNYI TEHENÉSZEK. Örömmel beszélnek az eredményekről, s nem szívesen emlegetik a kónyi tehenészek azt az időt, amikor 5,9 liter volt a fejési átlag. (...) Sürgősen tenni kellett valamit, hiszen a tervek szerint 3000 hektoliter tejet ki kell fejni, ami ilyen fejési átlaggal teljesíthetetlen. A szervezettség ekkor összehívta az állatgondozókat. Először hónapról hónapra dolgozták ki a tervet, majd napról napra, hogy mennyi tejnek kell lennie, hogyan lehetne ezt fokozatosan emelni az 5,9 literről, hogy meglegyen a tervezett 3000 hektoliter. Céltudatos, kitartó munkát követelt ez. Úgy tervezték végül is, hogy január hónapban 6,3 liternek kell lennie a fejési átlagnak. Februárban 7, márciusban 7,5, áprilisban 8,6, májusban 9,3, júniusban pedig 10 liternek. (...) Nem boszorkányságról van szó, vagy különleges kezeléssel, hanem egyedi takarmányozásról, a fejőstehén teljesítményének megfelelően. (...) gpx. „Ugyanezen számban a régi kónyi moziról is megemlékeznek: „Kónyban például egy kicsi teremben vetítették a Kalotaszegi Madonnát, a Behajtani tilos, A pepita kabát stb. című filmeket, a gép a kicsi terem közepén, a nézők között berregett.”

Június 17-én nagyon fontos fejlesztések kerültek terítékre a Kisalföldben: „Nyolcvan lakás kapott villanyt Kónyban. A kónyi községi tanács ebben az évben 218 ezer 700 forintot fordított villanyhálózat-bővítésre. Ezzel 80 lakás kapott villanyt. Új, háromszobás orvosi lakást építtetett a tanács, ez 76 ezer forintba került. Az orvos lakásához még egy rendelőt és egy várószobát építtet. Az elmúlt években fiú kutak nem voltak elég mélyek ahhoz, hogy egészséges, jó vizet lehessen húzni belőlük. Ezeket a kutakat mélyítik, a többit is megvizsgálják, és amellyiknél szükséges, betemetik vagy tovább mélyítik. Ezekre a munkálatokra 52 ezer forintot irányoz elő a tanács. Ebben az évben tehát csaknem 350 ezer forintot költ a kónyi tanács nagyobb községfejlesztési munkákra.”

A július 2-i számtól folytatódik a helyi kulturális élettel foglalkozó cikkek sora. A Hol akad el? című írásban ezt olvashatjuk: „A községi tanácsok mintegy egyharmada foglalkozott mostanában többé-kevésbé behatóan azokkal a teendővel, amelyeket a párt Központi Bizottságának a falusi kulturális élet fellendítéséről hozott határozata megszabott. (...) Hegykőn, Kapuvárott, Kónyban, Abdán például a legkülönfélébb szervek, intézmények kulturális megbízottai, kultúrfelelősei, népművelői – a tanács álltali irányításával – közösen dolgoznak ki az egész községre kiterjedő kulturális programot, közösen vállalják a helyi kultúracsoporthoz költségeit” Július 25-én a MIT OLVASNAK SZILBAN? című írásban említik falunkat: „A szövetségi parasztközpontban is található még sok konzervatívizmus, de – ha

nem is Szilban, inkább Kónyban, Peresztegen, Mosonszentmiklóson és másutt – elég sokan olvassák már Molnár Géza, Szabó Magda és Berkesi András érdekes regényeit.”

Augusztus 6-án a „tepezés”-ről olvashatunk a lapban: „Csuhészatyrok, lábtörölők, papucskok. A Csornai Házipari Szövetkezethez tizenhárom falu tartozik, köztük Kóny, (...) A tizenhárom községben,

mint általában a csornai járásban a lakosság nagy része foglalkozik a kukorica csuhé fonásával. Leginkább lábtörölőket készítenek. Ebből az ország legnagyobb ré-

sztét ez a szövetséget látja el. Sok-sok ezer retikül és papucs is készül a tizenhárom községben évente, s díszesen kihímezett győri párosszatyor is, olyan, amelyet Bősárkányban gyékényből készítenek. (...) A legtöbb áru Kónyból érkezik a szövetségethez; ebben a községben mintegy ezren foglalkoznak csuhéfonással, Barbacson mintegy ötszázan. Bármennyit is készítenek a szorgalmas bedolgozók, még mindig kevés.”

Az augusztus 29-i szám 34 tagú osztrák parasztküldöttség látogatásáról számol be: „A küldöttség először Sopronban tett látogatást, Sopronon kívül Győr nevezetességeit is megtekintették, majd ellátogattak Kóny termelőszövetkezeti községbe”. Augusztus 31-én is a mezőgazdaság a téma: „Szedik a burgonyát és vetik az őszi árpát a megye termelőszövetkezetei. Megyénk termelőszövetkezeteiben megkezdődött a betakarítás, vetés-előkészítés, sőt néhány szövetségetben már az őszi árpát vetik. (...) A csornai járásban aprómagot csépel az enesei, a kónyi, a szili, a szanyi, a bogoyoszlói szövetséget. (...) Az őszi gabonavetésre jól felkészültek a szövetségetek, 24 ezer holdon végezték el a talajmunkákat. Kónyban jelenleg is nyolc gép dolgozik, trágyát szánt le és a lóheretarlót törli föl.”

Szeptember 14-én egy, a megye kulturális életével foglalkozó írásban ezt olvashatjuk: „Most a Hazafias Népfőnt rendezésében Csornán, Szanyban, majd Kónyban tekintheti meg a közönség a szovjet–kínai reprodukciós kiállítást.” E kiállítás a szeptember 16-i számban is előkerül: „Szovjet és kínai művészi reprodukciók kiállítása Szanyban „Kár, hogy az érdekes és szép és nagy érdeklődést keltő kiállítást nem ismertetik megfelelő feliratokkal. (...) A nagy érdeklődésre való tekintettel a népfőnt meggyorsítja a feliratok fordítási

munkáját s a következő községben, Kónyban már a kínai képeknel is olvasható lesz a szerzők neve, a képek címe, s ezenkívül mindkét anyaghoz rövid ismertető szöveg.”

Szeptember 30-án A falusi könyvtárak gyarapítására jó alkalom az őszi falusi könyvhét című cikkben ezt írják: „Az előkészítő bizottság úgy döntött, hogy a megye hét községében író–olvasó találkozókat is rendez. Péren, Sopronhorpácson, Kónyban, Szanyban, Ivánban, Mosonszentmiklóson és Felpécen a megye írói találkoznak az olvasókkal, szerzeményeikből műsoros estet állítanak össze a lakosok számára.” Október 27-én megtudhattuk Mivel foglalkozik a megyei tanács ipari osztálya? – A talajművelés-gazdálkodás? – Egyik része a földmunka teendőinek. Itt egyetlen érdekes dolog van, a tőzeg. Eddig Kónyban folytattunk tőzegkitermelést ipari célokra.”

A november 2-i Kisalföldben ezt írják: „Szanyban és Kónyban a népi együttesek új műsorszámokkal mutatkoznak be.” Másnap egy újabb jó hír a megyei újság hasábjain: „Modern önkiszolgáló élelmiszerbolt készült el Kónyban. A körzeti földművelőszövetkezet 166 ezer forintot költött rá. Hamarosan az iparcikk-szakkolt átalakítása is megkezdődik 46 ezer forint költséggel.” November 11-én ismét kultúrprogramról adnak hírt: „Újabb 1200 tsz-tag nézi meg a győri Kisfaludy Színház Cigánybáró előadását a termelőszövetkezeti tagok biztosítási és önszolgálati csoportjának kezdeményezésére és segítségével. (...) november 19-én Győrött nézi meg az előadást több mint 600 szövetségi paraszt. A legtöbben Farádról, Pálitól, Kónyból, Rábacsanakról, Edvéből, Oslitól, Szárföldről és Hédervárról utaznak Győrbe, a Kisfaludy Színház előadására.” December 12-én a Beszédes idők című cikkben érdekes dolgokat emlegetnek: „Még megtalálhatók falvainkban bizonyos házi és utcai beszélgetési góccok is, ahova – minden előzetes elhatározás nélkül – összegyűl tíz-negyven vagy több paraszt, s nem fogy ki a beszélgetésből egyikőnyen, ha a hideg miatt lehelnie kell is a markát, ha otthon felejtette is a dohánnyát. Ott álldogálnak gyakran: (...) Kónyban az úgynevezett Bűrütájékán.”

1961. december 16-án végre azt is megtudhatjuk, „miért érnek el jó eredményeket Kónyban, Kisbaboton és még sok szövetségetben? Mert a paraszt kisgazda maradt, csak nem egyéni, hanem kollektív. Beszélhet, vitatkozhat, beleszólhat a dolgokba, így jobban megy minden, mert nagyobb a munkakedv, okosabbak a határozatok, és van pénz. Mindebből világos, hogy az új pártvezetőségek munkamódszereinek kialakításánál azt a reális lehetőséget és követelményt érdemes szem előtt tartaniuk, hogy a közös gazdálkodás tökéletesítéséhez szükség van 1. minden parasztközönségre; 2. minden paraszteszére; 3. minden parasztszűrére. Sok falusi elvtársunk jól érti már ezt.”

(folyt. köv.)

A 33. Kónyi Falunap

A tavalyi nagy sikerű Falunap után idén is már a hagyományoknak megfelelően tudtuk megtartani a rendezvényt. A 33. Kónyi Falunapot szokás a szerint augusztus második szombatjára (12-re) szerveztük meg, és az is a hagyományok szerint alakult, hogy gazdag színes programmal vártuk a helyieket és az elszármazottakat.

Tartalmas falunapi délelőtt

A programsorozattal reggel 7-kor a szokásos zenés ébresztővel vette kezdetét, Dömötör Tamás Kissudi és Dömötör Attila Kiscsúcsos vidám dallamokkal ébresztették a falu lakóit. A délelőtti program 8 órakor a Bika-kupa kispályás futball mérkőzésekkel kezdődött a Kerék-Tó Szabadidőközpontban, melyre idén 5 csapat nevezett. Végül a következő eredmények születtek: 1. Sördögök, 2. Verdel Brémet, 3. Kónyi Öregfiúk. A kupa legjobb kapusa Kiss Ádám, legjobb játékosa Máté Lénárd, gólkirálya pedig Bári Dávid lett. A díjakat a győztesek az esti eredményhirdetésen vehették át.

A délelőtti további programjai az IKSZT Faluházban folytatódtak. Itt először 10 órakor a hagyományos falunapi kiállítás megnyitójára került sor, melyen Kaszás Réka festményeit, valamint a Szalai Károly által községünknek ajándékozott értékes műalkotásokat tekinthették meg az érdeklődők. Kaszás Réka festőművész a megnyitóhoz a következőket írta magáról:

„Nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy idén a 33. Kónyi Falunapon én tölthetem meg képeimmel a Faluházat. Bízom abban, hogy alkotásaim elnyerik a nézők tetszését. Két sorozatomat hoztam el, mindkettő sorozat személyes élmények hatására készült. Az egyik a Flóra nevet viseli. Itt a növényeké a főszerep, amelyek az otthonunkban vannak. A másik a Valaha volt utazás emlékképei sorozat, melyeknek alapjai utazás közben készült fotóvázlatok. Ezek között biztosan megtalálhatóak a Kóny-Budapest közötti út képei is.

Kóny sokáig az otthonom volt. Családom egy része, unokatestvéreim itt élnek, ezért annak ellenére, hogy nem élek már itt, nem szakadtam el a falutól. Az elmúlt 25 év alatt számos kiállítson szerepeltem, voltak köztük nagy létszámú csoportos kiállítások, kis létszámú, csak három, csak kétszereplős tárlatok, kis galériák, nagyon menő múzeumok, kiállítóhelyek. Sokat terveztem, hol és mikor legyen az első önálló kiállításom, mi lenne a megfelelő helyszín és idő? Érdekes, hogy milyen a sors, vagy a véletlenek, de ez az első önálló kiállításom, és éppen itt Kónyban.”

A Kisteremben kiállított művekről a következők hangzottak el a megnyitó beszédben: „Szalai Károly, községünk szülötte, aki fiatal korában Györsövényházon ismerkedett meg Pozsgai Pálné Jankovich Erzsébet naiv festő, költő, íróval, aki a múlt század első felében hosszabb ideig élt Kónyban is. Pozsgai Pálné művei a világ sok részébe eljutottak, a Kecskeméti Naiv Művészek Múzeumában is megtekinthetőek, és mostanra már Szalai Károly jóvoltából itt, a kónyi Faluházban is. Az idős művész ugyanis annak idején több képet ajándékozott a fiatal kereskedőtanoncnak, sőt később már kérésére is festett képet. Szalai Károly 2019-ben kereste meg önkormányzatunkat azzal, hogy a település közösségének

ajánlana fel a birtokában lévő Pozsgai Pálné képek közül négyet. Természetesen az Önkormányzat nagy örömmel fogadta ezt az adományt, és akkor a 30. jubileumi Falunapról szóló kiállításon be is mutattuk ezeket. Azóta pedig itt a Faluházban tekinthetők meg. Idén újabb felajánlás érkezett Szalai Károlytól, így újabb 4 Pozsgai Pálné alkotás, valamint egy ugyancsak nagyon értékes, településünk meghatározó épületeit ábrázoló díszanyagkészletet kapott a falu. Most az összes adományt megtekinthetik a kisteremben, a későbbiekben pedig ezek is itt, a Faluházban lesznek kiállítva.” Ezután fél 11-kor településünk új címerének átadására került sor, erről külön cikkben emlékezünk meg lapunk hasábjain.

Ünnepélyes megnyitó

A délutáni programok 15 órakor kezdődtek a Kerék-tó Szabadidőközpontban. Előtte azonban az ide látogató vendégeink megtekinthették a Tájházat, amely 13 és 16 óra között várta az érdeklődőket. Az IKSZT Faluházban egész nap (és még a Falunapot követő héten is) megtekinthető volt a kiállítás. A „volt TSZ-iroda udvar”-ban pedig 9-től 18 óráig nyílt napot tartottak a Nostalgia Rádió Közösség gyűjteményében, ahol Lambert Tamás, a gyűjtemény tulajdonosa tartott idegenvezetést.

A megnyitó 15 órakor kezdődött, ahol először Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket. Ezt követően Aller Imre polgármester, Szalánczy Zsolt alpolgármester, valamint Vörösné Hajzer Marietta jegyző átadták a Kóny Községért Díjakat Tóth Sándornénak, Kiss Miklósnénak, és Horváth Tihamérnénak. A megnyitó keretében további elismeréseket is átadásra kerültek. 25 esztendővel ezelőtt a Kóny SE labdarúgócsapata megnyerte a járási bajnokságot. A negyedévszázados jubileumon a csapat tagjait meginvitáltuk a 33. Kónyi Falunapra. Aller Imre köszöntötte a

Kóny SE 1998-as bajnok csapatának tagjait, emléklapokat, valamint Kóny címeres zászlókat adott át nekik. Ugyancsak emléklapot és zászlót kapott Szalai Károly is.

Délutáni, esti programok

Az ünnepélyes pillantokat egy különleges műsorszám követte: a Kónyi Piros Rózsa Nyugdíjas Klub tagjai léptek színpadra, kiegészülve enesei barátaikkal. Ők így együtt heti rendszerességgel nagy lelkesedéssel vettek részt él-

mény-örömtánc órákon az IKSZT Faluházban, melyet Kukorelliné Németh Noémi tart, és az ott gyakorolt táncokból mutattak be egy kis ízelítőt. Ezután rendezvényeink állandó fellépője, a Starlight Dance SE bemutatója következett. Az egyesületnek számos helyi

fiatal is tagja, akik heti rendszerességgel próbálnak a Faluházban és a Falunapon is önálló produkcióval szórakoztatták a közönséget. A műsor része volt a kónyi óvodás balettcsoport bemutatója is.

Fél 5-kor lépett színpadra a rendezvény első sztárfellépője, Sípos F. Tamás, aki 1986-ban az Aorta Fesztiválon csatlakozott az Exotic zenekarhoz, majd miután ez feloszlott, Sipos F. szólókarrierbe kezdett. Hat nagylemez jelentetett meg, rajtuk olyan népszerű dalokkal, mint a Buli van vagy a Nincs baj baby.

Sípos F. Tamás fergeteges produkciója után ismét a Kónyi Piros Rózsa Nyugdíjas Klub tagjai léptek színpadra, akik azonban ekkor nem táncsal szórakoztatták az egyre népesebb közönséget, hanem egy vidám, dalos jelenettel készültek. Fél hatkor a Táncterápia és Mozgásfejlesztés című táncos

műsor következett, a táncsoport vezetője Kövecses Patrícia. A nézők a mini, a gyerek és a junior csoport tagjait – köztük több kónyi fellépőt – láthatták a színpadon, akik a hiphop tánc világába kalauzolták el a nézőket. 18 órakor kezdődött az eredményhirdetés és a tombolasorsolás. A 2023. évben a helyiek internetes szavazatai alapján a legszebb hölgy Horváth Lilla míg a legvonzóbb férfi ifj. Kocsis Tamás lett, akik tombolanyeremények sorsolásában is részt vettek.

Este 7 órakor aztán megkezdődött a Falunap záróprodukciója, mely az idén Retro Party volt a 80-as, 90-es és 2000-es évek slágereivel és sztárjaival, valamint a hangulatfelelőssel DJ BLADE-del. Az első sztárvendégek a HAPPY GANG feat. FLM tagjai voltak. A 90-es évek két legnagyobb

sikerű együttesének egy-egy tagja (Vitamin – Happy Gang, Hoffer Dani – FLM) állt össze, hogy visszarepítsenek minket a múltba, a '90-es évek legnagyobb (nem csak saját) slágereivel. Őket a Fiesta követte, melynek alapító tagjai, Knapik Tamás és Csordás Tibor. Egy ideje a két tag már külön utakon viszi tovább az együttes örökségét. Knapik Tamás az eredeti Fiesta néven játszotta a

zenekar legnagyobb slágereit a kónyi Falunap színpadán is. Fél 10-kor lépett színpadra Dolly, aki 19 évesen már a Hungária együttes kislemezén énekelt, majd 1980-ban csatlakozott a legendás Hungáriához, akikkel ma már elképzelhetetlen sikereket értek el. 1983-ban megalakult a Dolly Roll. Zenéjükkel alapvetően határozták meg a 80-as évek zenei világát. A Kónyi Falunap színpada előtt szokás szerint nagy tömeg gyűlt össze, hogy élőben meghallgassa Dolly mindenki által ismert slágereit. A rendezvényt hajnalig tartó Kissudi bál zárta. Cs. G.

Új címerünk bemutatása a Falunapon

Előző lapszámunkban bemutattuk Önöknek községünk új címerét, mely reményeink szerint hosszú időn keresztül meg fogja határozni településünk identitását. Az új címert azonban nemcsak lapunk hasábjain ismertettük meg a helyiakkal, hanem a 2023-as 33. Kónyi Falunap keretében ünnepélyes átadást is tartottunk.

Új címerünk az idei nyáron kapta meg a végleges hozzájárulást a Nemzeti Címerbizottságtól, ezért a Képviselő-testület úgy döntött, hogy a jelképet a 33. Kónyi Falunapon, ünnepélyes keretek között mutatja be. Erre az alkalomra elkészült a címer és az új zászló több változata is. A bekeretezett hímezett címert és az új díszzászlót a Faluház színpadán állítottuk ki a jeles alkalomból, míg a lobogót az ünnepség után vonták fel a Dísztéren. Ezen kívül még kis méretű zászlócskák is készültek, melyek közintézményeinkben kerültek kihelyezésre, és azt a Falunap különleges vendégei ajándékba is megkapták.

Az ünnepélyes átadáson a címert Aller Imre polgármester mutatta be: „A címer önmagában csak külsőség, de sok nagy érdek, sok szép tett, sok nemes érzés fűződik hozzája. Nem túlzok, ha azt mondom, hogy mindazok az események és cselekedetek, amelyek Magyarországot sok küzdelmes évszázadon át fenntartották: a címerekhez vezettek, vagy azokból származtak. A címerben azon fogalmak, azon magasabb egységek és azok az erkölcsi személyek jutnak kifejezésre, amelyekhez az embereket legszebb érzéseik és ideálmusaik kapcsolják. Amiért éltek és haltak: azt a zászló és címer jelzi» – írta Gróf Andrassy Gyula 1911-ben a Magyarország címeres könyve előszavában.

E szép gondolatok kiválóan vezetik fel azt az ünnepélyes pillanatot, amikor is bemutatjuk a községünk új, Lakatos Gy. László grafikusművész és Tasnádi Krisztina heraldikus által tervezett címerét. Azt a címert, mely mostantól településünk első számú jelképe lesz remélhetőleg évtizedekre, évszázadokra előremutatón. Azt a címert, mely történelmi megalapozottságával megfelel a heraldika szigorú szabályainak. Azt a címert, mely remélhetőleg mind a helyiek mind pedig a vidékiek szemében a kónyi identitás megtestesítője lesz.

Nagy szükség van ugyanis ezekben a zűrzavaros, nehéz időkben arra, hogy legyenek olyan eseményeink, emlékeink, jelképeink, melyek biztos pontot jelentenek életünkben, melyekre rá tudunk mutatni, hogy igen, ezek vagyunk mi, ezt gondoljuk a világról, és ezt akarjuk megmutatni a világnak magunkról. Ilyen stabil alapkő lehet településünknek ez az új címer, mely egyszerre foglalja magában Kónyi múltját, jelenét és reményteli jövőjét. Községünk múltját a rajta lévő szimbólumok jelképezik. Községünk jelenét létével igazolja és azzal a szándékkal, hogy ez lesz minden jelenleg itt élő kónyi jelképe. Községünk jövőjét pedig azzal a hozzá fűzött reménnyel hordozza magában, hogy unokáink is ezt a címert fogják jelképüknek tartani.

Én abban is bízom, hogy majd úgy fognak visszatekinteni ránk, őseikre, ahogy mi is tekintünk most vissza eleinkre. Mert ezzel a címerrel minden ősről tisztelegünk, az ő tetteik visszhangznak sok évszázad távlatából felénk, és az ő tetteiket jelképezi ez az új címer is. A négyfelé osztott pajzsban ott van Kónyi elmúlt 8 évszázada minden nagyszerű tetteivel, tragédiájával, örömeivel, bánatával, csak meg kell tanulnunk olvasni belőle, és természetesen tanulnunk is kell belőle. Mert ha a történelem az élet tanítómestere, akkor ez a

címer e tanítómester üzenete mindnyájunknak. Egy üzenet arról, hogyan éltek eleink, hogy küzdöttek magukért és értünk, kései, de merem remélni, nem méltatlan utódokért. Egy üzenet arról, hogy milyennek látjuk magunkat mi Kónyiak 2023-ban a Kisalföld szívében. És egy üzenet arról, hogy milyen jövőt szeretnénk magunknak. Egy boldog, és mindenekfelett békés jövőt, ahol emberként tudunk élni, küzdeni és végül győzni. E gondolatok jegyében átadom községünk új címerét.

A Kónyi Kisbíró Falunapra megjelent számának vezércikkében részletesen bemutattuk községünk új címerét, így itt most csak néhány szót szeretnék szólni arról, hogy pontosan mit is jelentenek címerünk szimbólumai. A címer kézikönyvből fogom idézni „A címer szakszerű heraldikai leírását,” mellé illesztve pedig pár mondatban elmondom, hogy adott pajzsrész mire utal. Új címerünk »Kerekalpú, negyedelt pajzs. A felső, zöld, heraldikailag jobb pajzsmezőben jobbra néző, ágaskodó ezüst ló.« Ez a mező Kónyi nevének eredetére utal, ugyanis a hagyománya szláv „kon-ló” szóból származtatja településünk elnevezését.

»A felső, vörös, heraldikai bal pajzsmezőben ezüst johannita kereszt« E szimbólum megjelenése a címerben azért indokolt, mert a johannita lovagrend több évszázadon át birtokolta településünket, és a falu nevének egyik első említése (1228) is a johannitákhoz kötődik, mikor II. András király (1205–1235) a települést a johannita lovagrend győri rendházának adományozta, de már 1220-ból ismerünk olyan forrást, melyben szerepel településünk. A Jeruzsálemi Szent János Lovagrend a szentföldi zarándokok elhelyezésére, ellátására, lelkigondozására, védelmére és a betegek ápolására Jeruzsálemben 1050 körül létesített lovagi szervezet volt. Kónyi pedig 1228-tól a Johanniták birtoka volt egészen 1566-ig. Abban az évben az utolsó győri János-lovag, Velikey Márk halála után szerzi meg községünk nagy szülőtte, Fejérvölgy István későbbi esztergomi érsek, királyi helytartó Kónyt a székeskáptalani iskola javára.

»Az alsó, heraldikailag jobb pajzsmezőben Árpád-sáv, vörössel és ezüsttel hétszer vágott mező.« A címer ezen része Kónyi Árpád-kori eredetére, valamint a fentebb már említett II. András adománylevelére utal. Az árpádsáv szaváról a következőket kell tudni: Az árpádsávok a kései Árpád-háziak által használt, vörössel és ezüsttel (általában) hétszer vágott pajzsmező sávjai. Zászlón először az 1270-es években fordul elő bizonyíthatóan.

»Az alsó zöld, heraldikailag baloldali pajzsmezőben ezüst ekevas és csoroszllya.« E két szimbólum Kónyi község 17. századi pecsétnyomójáról származik, amiről ezt írta Dominkovics Péter Sze-melvények Kónyi múltjából II. című kötetben megjelent tanulmányában: »A település szimbóluma, kör alakú történeti címerpecsétje a kutatások jelen szakaszában 17. század végét hozó vésettől (1692) ismert. A címerpecsétben egy agrárközösség jelképei jelennek meg, ahogy azt a pecsétleírás hozza: Körirata egy csillaggal, valamint ponttal és kettőspontokkal tördelt KONY : FALU : PECSETJE . ANNO . 1692. A pecsét belkörében növényi díszítéssel övezett, pajzsban földből kinövő, vagy töves virág mellett lebegő csoroszllya és ekevas. Mérete 23 mm.« A pajzs alsó szélé alatt ezüst szalagban, fekete Kónyi felirattal.»

Ilyen tehát Kónyi új címere, én pedig nagyon bízom benne, hogy tényleg ez lesz mindannyiunk új, közös jelképe. Kónyi község címeréről és zászlajáról, valamint azok használatának rendjéről Kónyi Község Önkormányzata Képviselő-testületének a 2023. augusztus 12-től hatályos 10/2023.(VIII.10.) önkormányzati rendelete rendelkezik.

Cs. G.

Ünnepi megemlékezés, 2023. október 23.

Az 1956-os forradalom és szabadságharc 67. évfordulóján, október 23-án fél ötre vártuk ünnepi megemlékezésünkre a kónyiakat. A rendezvény nyitányaként közösen elénekeltük a Himnusz, majd **Szalánczy Zsolt** alpolgármester tartott ünnepi megemlékezést.

„Tisztelt ünneplő közösség! Minden nép történetének vannak olyan pillanatai – történelmi mértékben –, melyek meghatározzák jövőjét. Ilyen sorsfordító történelmi eseménye volt népünknek az 1956-os forradalom és szabadságharc. Fekete István, a népszerű író azokban a rendkívüli napokban a következőképpen fogalmazott: »Itt nem voltak altábornagyok, itt nem volt stratégia

és taktika, itt csak halálba menő tizennégy-húszéves gyerekek voltak, lányok is, akik betelvéen egy istentelenség szörnyű ürességével, a jelszavak csatornalevesével, a hazugság emészthetetlen maszlagával, nekimentek felborítani a hegyet, megfordítani a történelmet, eszméletlen céltudatossággal élni vagy meghalni. És felborították a hegyet, és megfordították a történelmet, és győztesen élve maradtak. Élve maradtak elsősorban azok, akiknek a testük meghalt, mert örökké élnek az örökkévalóban és a nemzet szívében, és élve maradnak a többiek, akik talán csak most eszmélnek ájult boldogságban a kitérult messzeség, a testi és lelki szabadság, a végtelenség szemléletében.»

Ez az írás november 4-én jelent meg az Új Ember folyóiratban, éppen azon a napon, mikor az orosz tankok súlyos láncfalpaikon megindultak „a kitérult messzeség, a testi és lelki szabadság” és 1956 ifjú és idősebb hősei ellen. És itt sajnos nem voltak olyan utcák, mint Bródy János gyönyörű dalában, hogy sírva beomlott volna alattuk a föld, mikor rajtuk lánckerék tapos. Nem, itt a szovjet hadsereg napok alatt végigsöpört az országon, és vérbe, csendbe fojtották egy nemzet szabadságvágyát. Előtte azonban volt 12 olyan csodálatos, szabadsággal teli nap, melyből a magyar történelem folyamán sajnos nagyon kevés adatott nekünk. 12 olyan nap, amikor szabadon beszélhetett mindenki, amikor elhihet mindenki, hogy lehetséges egy demokratikus, európai Magyarország. Mikor elhihet mindenki, hogy mellénk áll a világ, és egy szebb jövő felé indulhatunk meg együtt.

Öreg és fiatal, kommunista és jobboldali, munkás, paraszt, értelmiségi össze tudott fogni azokban a

napokban, hogy megszabaduljanak a zsarnokságtól és csatlakozzanak oda, ahová ezer éve, Szent István király óta tartozunk: a szabad, demokratikus Nyugat-Európához. Végül álmaik 1989-ben és 2004-ben teljesedtek be, mert 34 éve elhagytuk a keleti blokkot, 19 esztendeje pedig hivatalosan is csatlakoztunk a demokratikus európai államok közösségéhez. Éppen ezért, már csak 1956 hőseinek és mártírjainak emléke miatt sem szabad hagynunk, hogy ezt a szabadságvágyat elfojtsák bennünk. A szabadságharcosok a gépfegyverek torkollatüzével és az ágyúk csövével is hajlandóak voltak szembe nézni, így nekünk ehhez az emlékhöz kell méltónak lennünk.

Nem csak az a dolgunk, hogy megőrizzük, és évente megidézzük az emléküket, hanem az is, hogy egy szabad, demokratikus országot építsünk, olyant, amiben ők szerettek volna élni és amiben mi is szeretünk élni. Ennek az országnak pedig nem csak itt, a Kárpát-medencében kell léteznie, de mindannyiunk szívében is. És ha ez a két ország hasonlítani fog egymáshoz, »akkor mondhatjuk, hogy megálljunk, mert itt van már a Kánaán.« – írta a 200 éve született Petőfi Sándor, egy másik, de álmaiban, vágyaiban teljesen ugyanolyan szabadságharc mártírja. Addig azonban folyamatosan, minden nap meg kell küzdenünk a szabadságunkért, hogy méltók lehessünk az elmúlt évezred összes magyar szabadságharcosának emlékéhez.

Faludy György költő, aki sokat szenvedett az aljas, megnyomorító Rákosi-rendszer alatt, így vélekedett a szabadságról: »Az a szabadság, amikor az ember erkölcsi ítéletéhez híven, s tekintet nélkül érdekeire, választ elv s elv, rendszer s rendszer között, s magáévá teszi az egyiket, avagy elfogadja a másikat, vagy visszautasítja mind a kettőt.«

Azt kívánom mindnyájunknak, hogy tudjunk így, eszerint élni, és akkor minden esztendőben tiszta lelkiismerettel tudunk megemlékezni 1956 hőseiről és áldozatairól.”

Szalánczy Zsolt beszédét emlékező műsor követte „Újra ősz van már” – 1956 budapesti és kónyi emlékei címmel, melyet Csikai Gábor írt. **Erőss Barbara**, **Huszár Léna Anna** és **Turi Dorka** előadásában először az 1956. október 23-i budapesti eseményeket idézték fel, majd a kónyi eseményekre is kitértek:

„Az elfoglalt Rádióból villámgyorsan terjed a forradalom híre szerte az országban. Meghallván a pesti eseményeket, itt Kónyban is mozgolódni kezdenek az emberek. Aller Sanyi bácsinál a „Kisutcán”, ott, ahol az egykori pékség volt, kisebb gyülekezés alakul ki. Az emberek egy ideig csak csendben beszélgetnek róla, hogy mégis mitévők legyenek, majd egyszer csak valaki elkiáltja magát a tömegben: „Kónyiak, induljunk el, tegyünk valamit!” Elindul hát ez a kis csoport, és először elvonulnak a Hősök szobráiig. Ott pedig valakinek

eszébe jut, hogy alkalomhoz illő, lelkesítő vers is kellene: „A Boros Pityu szavalja el a Nemzeti dalt!” – kiáltják többen. Fel is teszik őt a szobor talpazatára, és elmondja a magyar irodalom legszebb forradalmi versét.”

Ezen a ponton az események élőben is megidéződtek, mert szerencsére még mindig közöttünk élő **dr. Boros István**, lapunk főszerkesztője 67 év után ismét elszavalta a Nemzeti dalt, most a Faluház színpadán.

„Aztán indulnak is tovább, elmennek a Kossuth utcában a Mária szoborhoz. Itt Boros Istvánnak megint el kell szavalnia a Nemzeti dalt, ami olyan jól sikerül, hogy a szobrot övező kerítés lándzsáinak egyikébe belelép, a cipője talpa kilyukad, és a vére is kiserken. Kónyban azonban ez az egyetlen vércsepp a forradalomban, ha lehet csendes forradalomról beszélni, akkor itt az volt. Bár a Posta faláról kemény szavakkal és indulatokkal kísérvé távolítják el a vörös csillagot, de ez egy csodálatos nap volt, az októberi hidegben a szabadság friss, langyos szele fúj. Mindenki bízott a szebb, szabad jövőben, de ezeket a reményeket november 4-én a szovjet-orosz hadsereg tankjai az őszi sárba tiporják. Hosszú-hosszú időre a zsarnokság csöndje borul az országra.”

Az ünnepi műsor utolsó fellépőjeként az **Erkel Ferenc Énekkar** következett, Veér György karnagy vezényletével. Az énekkar

Eugen Suchon Szülőföldem tája, Antonin Dvorzak Égi szent béke, jöjj és ismeretlen magyar szerző Szállnak a felhők című műveivel emlékezett meg 1956 hőseiről. A rendezvény zárásaként a jelenlévők közösen elénekelték a Szózatot.

Változások a Piros Rózsa Nyugdijas Klubban

A Piros Rózsa Nyugdijas Klub 1986. október 17-én alakult **Kovács Sándorné** nyugdíjas pedagógus vezetésével. A klub vezetője 1993-tól 2008-ig **Máté Sándorné**, 2008-tól **Horváth Tihamerné** volt, aki az elmúlt év decemberében mondott le posztjáról, 15 éves klub vezetői munkáját Kóny Község Önkormányzatának Képviselő-testülete a 2023 évi Falunapon Kóny Községért Díjjal ismerte el. Helyette a tagság **Bojnár Sándornét**, vagy ahogyan a faluban a legtöbben ismerik, **Rigó Erzsit** választotta meg klubvezetőnek. Őt kérdeztük a Piros Rózsák életében bekövetkezett változásokról.

„A Piros Rózsa Nyugdijas Klub 37 éve alakult, én pedig legalább 30 éve tag vagyok, még Marcsi néni (Kovács Sándorné) volt a vezető, amikor beléptem. Édesanyám akkoriban sajnos sokat betegeskedett, és csak úgy ment el kirándulni, ha én is elkísértem. Akkor ilyen tiszteletbeli tag lettem, és azóta is itt vagyok. Ez év január 1-től megválasztottak vezetőnek, és

nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy ennyire megbíznak bennem a klubtársak. Igaz, hogy még olyan sok tapasztalatot nem sikerült gyűjtenem, de igyekszem úgy dolgozni, ahogyan azt mindenki szeretné. Jelenleg 32 tagunk van, és bár több idős is elment, de jöttek is vissza, és nagy örömeinkre újak is csatlakoztak hozzánk.

A nyugdíjastársak kérték, hogy ne menjünk messzire kirándulni, hanem inkább többet legyünk itthon, egy csoportban. Mikor ugyanis kirándultunk, általában eljött 15 ember, a többi 17-18 meg itthon maradt. Így viszont a Faluházban vagy éppen a Piac téren sokkal könnyebben tudunk találkozni, beszélgetni. Ezért aztán továbbra is szerdánként, hetente vagy kéthetente találkozunk, és igyekszünk olyan programokat szervezni, amelyek mindenkit érdekelnek. Nemrégiben a kónyi származású Tájmelné Tóth Mária (a csepregi kovászolók tagja) látogatott el hozzánk, aki kenyérgóstolót tartott, és lángost is sült nekünk. Nagyon szeretünk kimenni a piacra is, ott már volt zsíroskenyerezés, főztünk lecsót. Lementünk a Tőzeg-tóra is, ott pedig szalonnát süttünk.

Más, hagyományos programok is szeretnénk megtartani. Minden évben jól szokott sikerülni a lángossütés a május 1-i Bikafesztiválon. De az idősök napi rendezvényünkön is remek volt a hangulat. Úgy érzem, mindenki szívesen részt vesz a programokban.

Meghívtuk a bágogszovátiaikat és előadtuk a kónyi Falunapra készült színdarabunkat is. December 13-án tartjuk a szokásos karácsonyi rendezvényünket, és azt is tervezzük, hogy most az advent idején elmegyünk Győrbe az adventi vásárba, és oda is mindenki jön. A bágogszovátai nyugdíjas barátainkkal pedig december 28-án lesz egy évzáró bulink.

Márciusban kezdtük szervezni a senior táncot, ami ugyancsak jól alakult. Előzetesen megnéztünk egy ilyen táncsoportot, ahol volt két oktató, de azok annyira nem tetszettek. Ezért Kukorelliné Németh Noémit kértük fel, és sikerült bevonnunk enesei barátainkat is, így most

egyik héten nálunk Kónyban, másik héten pedig Enesén próbálunk. Ennek eredményét a helyiek az idei Falunapon is láthatták, ahol felléptünk táncunkkal. Úgy hallottam, ennek elég jó visszhangja volt, ugyanúgy, ahogy a mulatságos kis színdarabunknak is.

A jövőre vonatkozó terveinken még nem gondolkodtunk, de, hogy együtt lehessünk és például a névnapokat megünnepelhessük, azt nagyon fontosnak tartjuk. Esetleg egy biciklitúrát majd bevállalunk, vagy ha majd jó idő lesz, megint kimegyünk a Tőzegre. A közösen együtt eltöltött időt tartjuk a lefontosabbnak.”

Cs. G.

Szépkorúak köszöntése az Idősek Napja alkalmából

„Szakíts időt a munkára, ez a siker ára. / Szakíts időt a gondolkodásra, ez az erő forrása. / Szakíts időt a játékra, ez a fiatalság titka. / Szakíts időt az olvasásra, ez a bölcsesség alapja. / Szakíts időt a kedvességre, ez a boldogság kapuja. / Szakíts időt az álmodozásra, ez az út vezet a csillagokhoz. / Szakíts időt a szerelemre, ez az igazi öröm az életben. / Szakíts időt a vidámságra, ez a lélek zenéje.” (Ír bölcsesség)

Az elmúlt évtizedekben szép hagyománnyá vált Kónyban, hogy novemberben meghívjuk községünk 60 év feletti lakosait az „ŐSZIDŐ” rendezvényre, melynek keretein belül megköszönjük nekik a dolgozó éveket. Az elmúlt három évben a covid-világjárvány miatt sajnos ez a hagyomány megszakadt. Idén viszont ugyan nem a megszokott formában, de ismét szeretettel meghívtuk az Idősek Világnapja alkalmából Kóny község minden szépkorú (60 év feletti) lakosát, hogy együtt tölthessünk el egy zenés műsorral fűszerezett vidám délutánt az Idősek napi „ŐSZIDŐ” rendezvényen, melyet 2023. október 13-án (pénteken) 1400 órai kezdettel a Keréktő Szabadidőközpont sátrában tartottunk.

A meghívót egy köszöntőlap formájában és egy szerény ajándékkal (hölgyeknek desszert, uraknak egy üveg bor) együtt önkormányzatunk munkatársai juttatták el az összes kónyi idősöz. Nagy örömeinkre sokan elfogadták meghívásunkat a rendezvényre, ahol Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket.

Ezt követően községünk két legidősebb lakosát köszöntöttük, akik egészségi állapotuk miatt sajnálatos módon nem tudtak részt venni a rendezvényen. Ennek ellenére nagy szeretettel és tisztelettel köszöntöttük az 1921-ben született **Horváth Istvánné Gróf Margitot**, aki november 17-én ünnepelte 102. születésnapját, és aki egyben településünk

legidősebb lakója is, valamint Kóny község legidősebb férfi lakosát, az 1926-os születésű **Kiss Lőrincet**, aki október 26-án töltötte be 97. életévét. Aller Imre polgármester és Vörösné Hajzer Marietta jegyző később személyesen juttatta el az ünnepeltekhez a köszöntő ajándékot.

A köszöntések után folytatódott az ünnepi műsor. A rendezvény első vendége Tóth Tünde volt, aki 2011-ben arany minősítést kapott a Pápai Amatőr Művészeti Fesztiválon, és karrierje azóta töretlenül ível felfelé. Hatalmas sikerű, általában teltházassal fellépései vannak szerte az országban, dalaival a zenei tévécsatornákra is betört és a youtube-on is igen népszerűek. Tóth Tünde saját dalaival és slágerekkel szórakoztatta a vendégeket, olyan nagy sikerrel, hogy műsora végeztével alig akarták elengedni.

Tóth Tündét ünnepségünk meglepetésvendége, Karda Beáta követte, aki következőképpen ír magáról honlapján: „A magyar könnyűzenében a 70-es évek óta a mai napig aktívan létezem, és dolgozom a közönség minden korosztályának örömeire. Nagy

szerelemmel járom műsoraimmal az országot és külföldet.” Karda Beáta slágereivel és lendületes stílusával ugyancsak magával ragadta a közönséget. Az 5. fellépése után a további jó hangulatról Horváth Miklós gondoskodott.

Cs. G.

Visszaemlékezések 1944. december 22-re, Köny bombázására

Kedves Földjeim!

1944. december 22-én nagy tragédia érte községünket. Estefelé pusztító bombatámadást hajtottak végre szovjet-orosz repülőgépek, amelynek hat kónyi civil, egy pécsi kisgyerek, hat magyar és egy német katona esett áldozatul. Hatalmas anyagi károk is keletkeztek. A következő összeállításban általam összegyűjtött visszaemlékezéseket olvashattok erről a szörnyű napról. Így, Karácsonyra készülődve emlékezzünk falunk akkori lakóira, akik ártatlan áldozatai, átéltői voltak ennek a borzalomnak.

A Budapesten élő, kónyi születésű CSONKA MANCI visszaemlékezése az 1944 december 22-i bombázásra: (Lánya küldte el.) 10 éves kislányként a bombázást a Kisutcán, a Vasvári és a Kazinczy utca sarkán álló házukban, a kisebbik szobában, az asztal alatt vészeltem át. Házunkban két magyar tiszt családot és négy rohamistát szállásoltak el. Ők 40-50 év körüliek voltak, a konyhában szalmán aludtak. Nem volt másuk, csak az a ruha, ami rajtuk volt. A tiszt családok a nagyobbik szobában voltak, az egyik Erdélyből származott. December 22-én este jöttek a gépek. Sztálin gyertyák világították meg a tájat. A rohamisták azt mondták, nem kell félni, mert csak ott fognak bombázni, ahol a gyertyák lógnak az égen. Azok egyre közelebb kerültek hozzánk. Mindenki elmenekült, ki – hova tudott. Mi is éppen indultunk, de édesapám megjött, és azt mondta, itthon maradunk. Közben potyogtak a bombák. A szomszédból anya és lánya is nálunk volt, velük együtt az asztal alá bújtunk. Körbe bombázták a házunkat. Oldalra tőlünk egy széles utca volt, szemben egy nagy raktárhelyiség. Ott tárolták a jeget.

Az épületet lebombázták, a repeszek szanaszét repültek. Betört az ablakunk. Az ablakban lévő tej leesett közénk. A következő bomba két házzal arrébb esett. Mindig újabb és újabb gépek jöttek. Amikor vége lett, a szomszéd néniék hazamentek. Az idősebb lányuk, a 18 éves Erzsébet, a Hanyba menekült, és ott meghalt. Karácsonyra várta haza a vőlegényét a frontról. A nagymama utcájában is meghalt egy néni – Hegedüs Imréné Rigó Ágnes, 65 éves –, ő a szobában térdelve imádkozott. Lánya meg az unokája az ágy alá bújtak, ők megmenekültek.

TÓHTNÉ SOÓS JULIANNA édesanyja, SOÓS NÉ ALLER ANNA - aki akkor 13 éves volt,- történetét osztotta meg velünk: édesanyám és Dömötör Erzsébet együtt rohantak a Hanyba. Ott Bözsi átölelte anyukámat, úgy feküdtek a földön. Kiss Dezső bácsi vette észre, hogy Bözsi már nem él. Anyukámat felölelte, rohant vele a faluba. Lovas kocsival vitték a csornai kórházba. A repeszek helye örökre megmaradt.

Az ausztráliai Adelaide-ben élő NAGYNÉ DÖMÖTÖR MÁRIA visszaemlékezése, aki akkor 7 éves volt: A kishúgommal a konyhaajtóból néztük, ahogyan a Keréktő felett lebegtek és égtek a Sztálin-gyertyák, mintha karácsonyfadíszek lettek volna. Édesanyám fejni ment, és meghagyta, hogy nehogy kimenjünk valahova. Szomszédunk, Baán néni vitt le bennünket a 14-es számú ház mögötti bunkerbe, amikor már szünet nélkül zuhogtak a bombák. Még ma, a földgolyó másik oldalán is hallani vélem, ahogy a bunkerben sírva zokogta a nép: „Most segíts

meg, Mária...” Még ma is felkapom a fejem, ha egy repülőgép alacsonyan húz el városunk felett. Sokféle Karácsonyt megértem az ó- és új hazámban, de amíg élek 1944 karácsonyát soha nem felejttem.

STEFANICS FERENC NÉ TERIKE édesanyja, FÜLESINÉ CSERESZNYÁK TERÉZ visszaemlékezését írta le: Házunkra, ami a templomtól a második volt a faluközpont felé, két bomba hullott. Az egyik a kamorát, a másik a pajtát találta el. Tyúkrok, libák, disznók elpusztultak, a maradék szanaszét futott. A házunk megmaradt, de a megélhetésünk komoly veszélybe került. Szilveszterkor két fiútestvéremet, Ferit és Illést, mint leventéket, nyugatra vitték, velük együtt az egyik lovunkat is. A másikkal ágyút húztak. Édesapám légnomást kapott, édesanyám a történetbe belebetegedett. Két tehenünk megmaradt, a nővéremmel azokkal műveltük a földet. Én 12, a nővérem, Mariska 20 éves volt.

KAMONDINÉ DR. ALLER MÁRIA emlékei: Nyolc évesen éltem át ezt a borzalmat. Édesapám a fronton volt. Édesanyámmal a gádorból láttuk, ahogy a Hanyra esnek a Sztálin-gyertyák. Hamarosan elkezdtek zúgni a repülőök. Átfutottunk a szomszédba. Ott minket, gyerekeket, a szomszéd fiút, pár hónapos hűgát és engem az ágy alá raktak. Ott kuksoltunk, megrémülve a repülőök és a bombák robajától. Ennél a támadásnál – nem úgy, mit a szeptemberinél – nem érte találat a közvetlen környezetünket. Még dübörögtek a repülőök, amikor behoztak egy német katonát, lefektették – közvetlenül az ágy mellé. Kétségbeesve láttuk, hogy a hasán érte komoly sérülés.

TÓTHNÉ ENZSÖL MÁRIA emlékei: Nyolc éves voltam, édesanyám kiment fejni, mi unokatestvérünkkel, a két húgommal, pár hónapos öcsémel, nagymamámmal a szobában voltunk. Amikor édesanyám bejött, azt kérdezte, mit kerestünk a padláson, mert úgy hallotta, bevágtuk a feljáró ajtaját. Természetesen mi nem voltunk ott, akkor már a közeledő repülőök moraját lehetett érezni. Fölkaptuk az öcsénket, és futottunk a répaverembe. Nagymamánk nem jött velünk, mivel akkor ő már nehezen mozgott. Azt mondta, a házban marad, imádkozik, ha meg kell halni, hát meg kell halni. A verem

a szalmakazal alatt volt. Nagypánk nem jött velünk, járta körbe a kazlat, hogy ha esetleg meggyulladna, azonnal szólni tudjon, hogy kijöjjünk. Hála Isten, nem ért bennünket semmi sérülés. Kis öcsénk torka szakadtából sírt, amíg a veremben voltunk. Amikor kijöttünk, azonnal elhallgatott.

CSONKA JULIANNA írta: Az én Édesanyám – CSONKÁNÉ CSIKAI BERNADETT – a Kisutcán, Alleréknál az asztal alatt menekült meg. A régi asztalok nagyon erős keményfából készültek, ez volt a szerencse.

FARKAS ALFRÉDNÉ írta: A 19 éves HORVÁTH ARTUR, aki a Horváthék házának lebombázásakor halt meg, az anyósom testvére volt. A másik testvére, Alfréd is a háború áldozata lett.

BUSA MÁRIA édesanyja, BUSÁNÉ SZABÓ MÁRIA visszaemlékezését írta le: Hullottak a Sztalin-gyertyák, jöttek a repülő, és már pusztult is minden. Az ágy alá bújtunk. A kisgyerekeknek cukrot adtunk, hogy ne sírjanak. Imádkoztunk, hogy vége legyen és túléljük. Az ablakok betörték a légnyomástól. A karácsonyi kalácshoz elkészített liszt ott volt a zsomporban. Ki kellett dobni, mert telement szilákkal.

DOMBI SÁNDOR, édesanyjától DOMBINÉ KISS GIZELLÁTÓL hallott történetet mondta el: Édesanyám 8 éves testvéremmel, Margittal a Hanyba rohant. Azt mondta, úgy gondolták, most is a falura szórják a bombákat, ahogy szeptemberben. De most többet kapott a Hany, mint a falu. Kislányát a testével védte, abban a rettenetes bombahullásban. Margit azt zokogta: Anya, inkább haljunk meg, csak már legyen vége!

BENCZIKÉ SZÁRI BERTA néni visszaemlékezése: Előtte rengeteg eső esett, a Hany is tele volt vízzel, ami ekkorra befagyott. Az utcákon alig lehetett közlekedni. A bombatámadást orosz gépek végezték. Estefelé elment a villany, tompa dübörgést hallottunk. A bombázó repülő megelőzte egy olyan gép, amely Sztalin-gyertyákat dobott le ejtőernyővel. Ez egy világító eszköz volt, kb. literes lábas nagyságú, amiben égő erősen világító anyag, szinte nappali világosságot csinált. Sok bombát kapott a Hany, itt halt meg Dömötör Erzsébet. Találat érte Horváthék házát (Győri u. 1.) itt halt meg Horváth nagypapa, nagymama kis unokájukkal, Horváth Artur és egy magyar a kisleányával. Az a mendemonda járta, hogy azért kapott a Hany sok bombát, mert repülőtereknek nézték.

SZALÁNCZYNÉ RIGÓ MAGDA néni visszaemlékezését unokája SZALÁNCZY ANNA vetette papírra: Gyönyörű holdvilágos este volt. Fél hatkor Sztálin gyertyák jelentek meg. Menekültünk a bunkerba, mert hullottak a bombák. A Hanyba szórták le a legtöbbet. Ott kapott több szilánkot az unokatestvérem, – 13 éves volt, – amiket kórházban operáltak ki belőle. Én a nagynénémmel voltam a pincében. A házbácsi azt mondta, hogy a lejárati táján legerősebb a pince, lehetőleg oda húzódjunk. Kilencven percig tartott a bombázás.

MÁTÉ GYULA bácsi visszaemlékezése: Futottunk ki a Hanyba, a Sztalin-gyertyák meg

csak estek, aztán meg a bombák. Aller Panni, meg a Dömötör Bözsi is a Hanyba futottak a Pali-féle fűzesbe, ahova sok bomba esett. A Panni ott sebesült meg, a Bözsi meg szegény meg is halt. Mi az Aller Jóskaival a Vonal-árok hídjá alá bújtunk.

HORVÁTH FERI bácsi visszaemlékezése: Estefelé hallottuk a hupogást, Csécseny felől meg dobálták le a Sztalin-gyertyákat. Hamar lefutottunk a légópincébe, aztán jöttek a bombák. Akkor esett le „Amerikás” Imre bátyámékhoz egy, egy meg Fűziékre. Amerikáséknál magyar katonák is voltak elszállásolva, akik lementek a ház alatti pincébe, odavesztek.

Enzsölné Aller Piroska

**A BOMBÁZÁS ISMERT ÁLDOZATAI
AZ EGYKORI KÖNYI HALOTTI ANYAKÖNYV ADATAI ALAPJÁN:**

Könyi civil áldozatok:

Dömötör Erzsébet, 18 éves, a Hanyban halt meg; Horváth Imre, 67 éves; Horváth Imréné; Horváth Tivadar, 1 éves; Horváth Artúr, 19 éves. Ők a Győri utca 1. sz. házra esett bomba áldozatai.

Hegedüs Imréné Rigó Ágnes, 65 éves. A Kisutcán halt meg.

Magyar katonák és hozzátartozóik:

Nagy Mihály, 44 éves, Tata; Szücs József, 19 éves, lakhelye ismeretlen; Szabó Sándor, életkora ismeretlen, Mátészalka; Ipacs Béla, 25 éves, Jászberény; Fónay Valér, 44 éves, Pécs; Fónay Imre, 1 éves, Pécs; Nagy János, 33 éves, lakhelye ismeretlen.

Német katona:

Fritz Müller, 24 éves, lakhelye ismeretlen.

„Mindenik embernek a lelkében dal van” - Az Erkel Ferenc Énekkar Őszi hangversenye

Veér György karnagy, iskolánk nyugalmazott tanára és igazgatóhelyettese idén töltötte be 90. életévét és immár 63. éve vezeti az Erkel Ferenc Énekkart. Az énekkar tagjai azzal a kérdéssel keresték fel Aller Imre polgármestert, hogy milyen módon tudnánk méltóképpen megemlékezni a jeles alkalomról. Ennek érdekében Kóny Község Önkormányzatának Képviselő-testülete Veér Györgyöt állami kitüntetésre terjesztette fel. **Novák Katalin köztársasági elnök Veér György részére „példaadóan magas színvonalú művészi és közösségformáló tevékenysége elismeréseként” a MAGYAR EZÜST ÉRDEMKERESZT kitüntetését adományozta, melyet augusztus 20-án alkalmából vehetett át Budapesten.**

A Magyar Ezüst Érdemkereszt (2012-ig Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt) a független és demokratikus Magyarország érdekeinek elősegítése, valamint támogatása körül kimagasló érdemeket szerzett magyar és külföldi állampolgároknak adományozható, külön polgári és katonai tagozattal. A feladatköre alapján az illetékes miniszter előterjesztésére a köztársasági elnök adományozza a Magyar Köztársaság kitün-

tetéseiről szóló 1991. évi XXXI. törvény rendelkezései szerint. A Magyar Ezüst Érdemkereszt 2 mm széles kör alakú, egymásba fonódó babérkoszorúban elhelyezett 42 mm átmérőjű fényezett szélű kereszt, melynek közepén a kör alakú éremfelületen a Magyar Köztársaság címere van. Háromszögben összehajtott 40 mm széles szalagon a bal mell fölé tűzve viselendő. Polgári tagozatának szalagján a 34 mm széles sötét smaragdzöld sávot jobbról-balról 1,5 mm széles piros csík szegélyezi, középen két 2 mm széles piros sáv húzódik. (Forrás: Wikipédia)

Az évfordulókat és a kitüntetést megünneplendő az Erkel Ferenc Énekkar és Kóny Község Önkormányzata 2023. október 21-én 15 órai kezdettel Őszi Hangversenyt rendezett a helyi Szent Mihály Plébániatemplomban. A rendezvényt a templom előtti téren a Kónyi Néptáncgyűttes műsora nyitotta a Kónyi Verbunkkal, majd rábaközi táncokból tartottak bemutatót. Ezt követően a templomban Aller

Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket, valamint az ünnepeltet, majd a Nyúli Falukórus (vezetője Spissichné Gesztesi Zsófia) műsora következett. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével és produkciójával a kónyi származású Molnár Lászlóné Balogh Zsuzsanna zenetanár, aki fuvolán előadta Gluck: Melódia című művét. Őt zongorán Kövecz Hajnalka kísérte. A program a Csonnai Bárdos Kórus (karnagy: Horváth József) műsorával folytatódott, majd ismét Molnár Lászlóné Balogh Zsuzsanna lépett fel, aki a Greensleeves-variációk, 16. századi

közismert angol dalt adta elő Kövecz Hajnalka gitárkíséretével. Ezután a vendégek a házigazda Erkel Ferenc Énekkar műsorának első részét hallgathatták meg.

Ezután ismét ünnepélyes pillanatok következtek, Aller Imre Kóny Község Polgármestere egy szép ajándékkal köszöntötte a több évtizedes kiemelkedő tár-

sadalmi tevékenységéért magas állami kitüntetésben részesült és az idei esztendőben 90. életévét

betöltött Veér György karnagy urat. A polgármester ezután emléklapokat adott át a hangverseny szereplőinek.

Az átadás után folytatódott a műsor: hegedűn Máté Judit és Tóthné dr. Bak Veronika egy Joseph Haydn darabot adtak elő, majd Mozart: Drága Szempár című művét. Ezt a produkciót az Erkel Ferenc Énekkar műsorának második része követte, végezetül pedig a meghívott kórusok közösen énekelték el Várnai Ferenc-Babits Mihály: A dalról című alkotását:

„Megmondom a titkát édesem a dalnak: / Önmagát hallgatja, aki dabra hallgat. / Mindenik embernek a lelkében dal van / és a saját lelkét hallja minden dalban. / És akinek szép a lelkében az ének, / az hallja a mások énekét is szépnek.” Cs. G.

Fellobbant az első gyertyaláng

Az adventi koszorú első gyertyájának meggyújtása alkalmából rendezett ünnepségünket 2023. december 3-án tartottuk az iskolai szülői munkaközösséggel együttműködve.

A rendezvényen elsőként Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket.

„Nagy szeretettel köszöntök mindenkit Kontra Ferenc, Vajdaságban élő magyar költő-író szavaival: „az ünnep arról szól, hogy adni örömtelibb, mint elvenni; a szeretet kevesebb energia kell, mint a gyűlölethez. Aki ad, magát is jobbnak gondolja, részese lehet így az ünnep kegyeletének, még akkor is, ha nem vallásos.”

Így van ez,ilyentájt, az adventben: mindenki részese lehet ennek az ünnepnek, ennek a várakozásnak, függetlenül attól, hogy a Messiás eljövételét várja, vagy csak egy szép, hangulatos családi összejövetelre készül. Igazából ez az advent, a karácsony igaz csodája: úgy tud mindenkié lenni, hogy mindenkinek más jelent. Valakinek a csodás gyermekkori ünnepek emlékét, valakinek a meghitt beszélgetéseket, valakinek az ilyen közösségi eseményeket, mint amilyen ez is itt most.

Mert nagyon fontos, hogy az adventi időszakban befelé forduljunk, de az is legalább annyira fontos, hogy az embertársaink felé forduljunk, és ahogy saját ünnepünket széppé varázsoljuk, úgy a többiekét is próbáljuk azzá tenni. Mi itt Kónyban az ilyen rendezvényekkel,

a munkatársaim által készített hangulatos ünnepi dekorációkkal és az ünnepi kivilágítással próbálunk meg hozzájárulni mindenki ünnepéhez. Idén újra teljes díszbe öltöztettük a falut, amit tavaly az energiaválság miatt nem tudtunk megtenni.

Tavaly mindenki teljes díszbe tudta öltöztetni a szívét, nagyon bízom abban, hogy így tesz most is, ma is. Mert csak akkor lesz igazán szép az ünnep, ha házaink, utcáink mellett a szíveinket is feldíszítjük. Csak szíveinket nem csillogó díszekkel, színes gyertyákkal, ragyogó fényekkel kell feldíszítenünk, hanem szeretettel, várakozással, megbocsátással. És ha ez sikerül, akkor igazán szép lehet mindhárom ünnep: az, amelyet lelkünkben tartunk, az, amelyet a családjunkban, és az is, amelyet tágabb közösségünkben egy-egy ilyen összejövetel alkalmával.

Fekete István írta egy helyütt: „Karácsony táján – a magányos szobák még magányosabbak (...), de az emlékek élőbbek és kedvesebbek, olyanok, mint az elmúlt idők és elmúlt barátok halk, puha ölelése.” Ezt kívánom mindnyájunknak: öleljenek minket körbe az elmúlt idők szép emlékei, de ugyanígy családjunk, barátaink és tágabb közösségünk tagjainak szeretete is, és akkor elmondhatjuk, idén is szép ünnepünk volt.”

Ezt követően Brezina Balázs plébános a Szentírás szavait idézve megáldotta a község adventi koszorúját, majd Aller Imrével közösen meggyújtották a várakozás első gyertyáját az adventi koszorún. Ezután a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola első és harmadik osztályos tanulói karácsonyi hangulatú műsora következett, melyre Ágostonné Albrecht Éva, Halász Angelika és Papp Mariann készítette fel a diákokat.

Az ünnepség első része ezzel véget ért, de a program még folytatódott. A karácsonyi forgatagban mindenkit várt a Szülői Munkaközösség ajándék és sütivására, valamint mindenkit szeretettel vártak az önkormányzat támogatásával egy pohár forraltborra, vagy forró teára. Az adományokat a vásár teljes bevételével együtt a helyi gyerekek támogatására fordítják a szervezők.

HÍR-MORZSÁK

- Néhány statisztikai adat: 2023. december 1-ig bezárólag: községünkben 24 kisbaba született; házasságot 12 pár kötött; a 90. életévük betöltését ebben az évben ketten ünnepelték; a 90 év felettiek száma 11 fő; † utolsó útjára ebben az évben 31 lakost kísértünk.
- A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ hagyományaihoz híven ebben az évben is megszervezte a tartós élelmiszer gyűjtést. A felhívásra ismét sok adomány érkezett Kóny Község lakosaitól. Ezúton is megköszönjük az önzetlen segítségüket.

Itt a tél!

